

PODAŘÍ SE JACKU RYANOVÍ PŘEKAZIT

Tom Clancy

a Mark Greaney

Skrytá moc

OBNOVENÍ SOVĚTSKÉHO SVAZU?

Skrytá moc

Tom
Clancy
a Mark Greaney

Skrytá moc

Přeložil Tomáš Jeník

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 by Rubicon, Inc.

All rights reserved.

Z anglického originálu *Command Authority*

(First published by G. P. Putnam's Sons, New York 2013)

přeložil © 2014 Tomáš Jeník

Redakce textu: Robert Kubánek

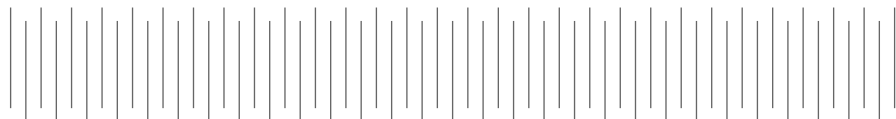
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-241-2

HLAVNÍ POSTAVY

Vláda Spojených států

- JOHN PATRICK „JACK“ RYAN: prezident Spojených států
- DAN MURRAY: ministr spravedlnosti
- ARNOLD VAN DAMM: vedoucí prezidentské kanceláře
- ROBERT BURGESS: ministr obrany
- SCOTT ADLER: ministr zahraničí
- MARY PATRICIA FOLEYOVÁ: ředitelka Národní zpravodajské služby
- JAY CANFIELD: ředitel Ústřední zpravodajské služby (CIA)
- ADMIRÁL JAMES GREER: ředitel zpravodajství, CIA
- JUDGE ARTHUR MOORE: ředitel CIA
- KEITH BIXBY: šéf pobočky, Kyjev, Ukrajina, CIA

Ozbrojené síly USA

- ADMIRÁL MARK JORGENSEN: předseda sboru náčelníků štábů
- ERIC CONWAY: štábní praporčík druhé třídy, armáda Spojených států, pilot vrtulníku OH-58D Kiowa Warrior
- ANDRE „DRE“ PAGE: štábní praporčík druhé třídy, armáda Spojených států, kopilot vrtulníku OH-58D Kiowa Warrior
- BARRY „MIDAS“ JANKOWSKI: podplukovník, armáda Spojených států, Delta Force
- HARRIS „GRUNGY“ COLE: kapitán, letectvo Spojených států, pilot F-16

Univerzita

- GERRY HENDLEY: ředitel Hendley Associates, ředitel Univerzity
- JOHN CLARK: ředitel operací
- DOMINGO „DING“ CHAVEZ: operační důstojník

- SAM DRISCOLL: operační důstojník
- DOMINIC „DOM“ CARUSO: operační důstojník
- JACK RYAN Jr.: operační důstojník/analytik
- GAVIN BIERY: ředitel sekce informačních technologií
- ADARA SHERMANOVÁ: ředitelka logistiky

Britové

- SIR BASIL CHARLESTON: generální ředitel Tajné zpravodajské služby (SIS/MI6)
- ANTHONY HALDANE: mezinárodní finančník, bývalý britský diplomat
- VICTOR OXLEY řečený BEDROCK: 22. pluk SAS – důstojník, Bezpečnostní služba (MI5)
- DAVID PENRIGHT: důstojník, SIS (MI6)
- NICHOLAS EASTLING: důstojník SIS, kontrašpionážní útvar
- HUGH CASTOR: výkonný ředitel, Castor and Boyle Risk Analytics Ltd.
- SANDY LAMONT: seniorní ekonomický analytik, Castor and Boyle Risk Analytics Ltd.

Rusové a Ukrajinci

- VALERIJ VOLODIN: prezident Ruské federace
- ROMAN TALANOV: ředitel Federální bezpečnostní služby (FSB) Ruské federace
- STANISLAV BIRJUKOV: ředitel Služby zahraniční rozvědky (SVR) Ruské federace
- SERGEJ GOLOVKO: bývalý ředitel Služby zahraniční rozvědky (SVR) Ruské federace
- OKSANA ZUJEVOVÁ: šéfka Strany jednoty ukrajinských regionů
- TAŤÁNA MOLČANOVOVÁ: televizní moderátorka, stanice Novaja Rossija (Nové Rusko)
- DMITRIJ NESTĚROV, řečený ZJIZVENÝ GLEB: *vor v zakoně* (vládce podsvětí), jeden z vůdců zločinecké organizace Sedm silných mužů
- PAVEL LEČKOV: agent organizace Sedm silných mužů

Ostatní postavy

- CAROLINE „CATHY“ RYANOVÁ: první dáma Spojených států
- EDWARD FOLEY: manžel Mary Pat Foleyové, bývalý ředitel Ústřední zpravodajské služby
- DINO NADIĆ: chorvatský nájemný vrah
- FELICIA RODRÍGUEZOVÁ: venezuelská vysokoškolačka
- MARTA SCHEURINGOVÁ: členka Frakce Rudé armády (RAF)
- MALCOLM GALBRAITH: majitel Galbraith Rossiya Energy Holdings, skotský podnikatel

PROLOG

POPRCHÁVALO A VYSOKO NAD KREMLEM vlála sovětská vlajka, čer-veno-zlatá zástava na pozadí ocelově šedého nebe. Mladý kapitán tu scénu pozoroval ze zadního sedadla taxíku, který ho vezl přes Rudé náměstí.

Pohled na národní vlajku nad sídlem moci největší země na světě naplnil kapitána pýchou, i když v samotné Moskvě se nikdy necítil jako doma. Byl Rus, ale několik posledních let strávil v Afghánistánu a jediné sovětské vlajky, které tam byly k vidění, měli muži kolem něj našité na uniformách.

Taxík ho vysadil jen dva bloky od náměstí, na severní straně obřího obchodního domu GUM. Zadíval se na číslo popisné na fasádě ošuntělého domu před nimi, aby se ujistil, že je na správné adrese, zaplatil taxikáři a vystoupil do odpoledního deště.

V malé, nehezke vstupní hale stál jediný příslušník ostrahy, který ho provrtával pohledem. Kapitán si zastrčil čepici do podpaží a vydal se po schodech k neoznačeným dveřím v prvním patře.

Tam se na chvíli zastavil, urovnal si lehce pomačkanou uniformu a přešel rukou po řadách vyznamenání na prsou, aby se ujistil, že jsou dokonale rovné.

Až když byl připravený, zaklepal na dveře.

„Vchodi!“ Vstupte!

Mladý kapitán vešel do malé kanceláře a zavřel za sebou dveře. S čepicí v ruce napochodoval před jediný stůl v místnosti a strnul v pozoru.

„Kapitán Roman Romanovič Talanov se hlásí dle rozkazu.“

Zdálo se, že muži za stolem ještě není ani třicet, což kapitána Talanova velice překvapilo. Měl se tu setkat s vysoce postaveným příslušníkem KGB a rozhodně nečekal někoho stejně starého jako on. Muž měl na sobě oblek a kravatu, byl malý, hubený a nijak zvlášť v kondici. Ruského vojáka napadlo, že nejspíš v životě nestrávil jeden jediný den v armádě.

Talanov na sobě samozřejmě nedal vůbec nic znát, ale byl zklamáný. Jako všichni vojáci děлил příslušníky KGB na dvě skupiny – *sapogi* a *pidžaki*,

holínky a obleky. Ten mladý muž před ním byl očividně vysoce postavený představitel bezpečnostního aparátu, ale voják v něm neviděl nic jiného než civilistu. Oblek.

Muž vstal, obešel stůl, a pak si sedl na jeho kraj. Jeho lehce nahrbená záda ostře kontrastovala s kapitánovým vzpřímeným vojenským postojem.

Kágébák se nepředstavil. „Zrovna jste se vrátil z Afghánistánu,“ řekl jen.

„Ano, soudruhu.“

„Nebudu se ptát, jaké to bylo, protože bych to nepochopil, a to by vás nejspíš jenom našťvalo.“

Kapitán nehnul ani brvou.

„Jste členem specnaz GRU. Vojenská rozvědka,“ pokračoval oblek. „Operoval jste za nepřátelskými liniemi v Afghánistánu. Dokonce na území Pákistánu.“

Nebyla to otázka, tak kapitán neodpověděl.

Kágébák se usmál a ještě víc se nahrbil. „Dokonce i mezi příslušníky elitní jednotky armádní výzvědné služby jste vyčníval nad ostatními. Intelligence, houževnatost, iniciativa.“ Mrkl na Talanova. „Věrnost.“

Talanovovy modré oči hypnotizovaly jediné místo na zdi za stolem, takže si toho mrknutí vůbec nevšiml. Nahlas zadeklamoval léty nadřilovanou mantru: „Sloužím Sovětskému svazu.“

Oblek obrátil oči v sloup, ale Talanov si nevšiml ani toho. „Uvolněte se, kapitáne. Dívejte se na mě, ne do zdi. Nejsem váš velící důstojník. Jsem jenom soudruh, který si chce popovídat s jiným soudruhem, ne s nějakým zasraným robotem.“

Talanov se neuvolnil, ale podíval se kágébákovi do očí.

„Narodil jste se na Ukrajině. V Chersonu; ruským rodičům.“

„Ano, soudruhu.“

„Já jsem z Petrohradu, ale každé léto jsem jezdil za babičkou do Oděsy, což není tak daleko od míst, kde jste vyrůstal.“

„Ano, soudruhu.“

Oblek si otráveně povzdychl, formalita příslušníka speciální jednotky ho začínala štvát. „Jste hrdý na ty medaile, co nosíte na prsou?“ zeptal se náhle.

V Talanovově tváři se objevil první náznak emocí – nerozhodnost. „Já... jsou... sloužím...“

„Sloužíte Sovětskému svazu. *Da*, kapitáne, beru na vědomí. Ale co kdybych vám řekl, abyste ta vyznamenání sundal a už si je nikdy nepřipnul?“

„Nerozumím, soudruhu.“

„Sledovali jsme vaši kariéru, zvláště pak operace, které jste prováděl za nepřátelskými liniemi. A prověřili jsme každý detail z vašeho soukromého života, ačkoli toho vážně moc nebylo. Z toho jsme dospěli k závěru, že vás nezajímá ani tak blaho komunistické strany, jako samotná práce. Vy, drahý kapitáne, toužíte za všech okolností vynikat. Nenašli jsme však u vás žádné zvláštní nadšení pro krásy kolektivismu ani nějaké extra zanícení pro centrálně plánované hospodářství.“

Talanov mlčel. Je to snad zkouška jeho věrnosti Straně?

Oblek pokračoval: „Tajemník Černěnko za pár měsíců zemře. Možná za pár týdnů.“

Kapitán Talanov zamžikal. Co to ten chlap vykládá za šílenosti? Kdyby někdo řekl něco podobného v přítomnosti důstojníka KGB v Afghánistánu, brzy by ho někam odlífrovali a už by ho nikdy nikdo neviděl.

„Je to tak,“ povídá oblek. „Schovávají ho před lidmi, protože je na kolečkovém křesle, a většinu času tráví na kremelské klinice v Kuncevu. Srdce, plíce, játra; tomu starému parchantovi už nic nefunguje. Novým generálním tajemníkem se stane Gorbačov – určitě jste slyšel, že je další na řadě. Dokonce i v nějaké jeskyni v Afghánistánu to přece musí každý vědět.“

Mladý důstojník na sobě nedal nic znát.

„Říkáte si, jak tohle všechno vím?“

„*Da*, soudruhu,“ potvrdil Talanov. „To si opravdu říkám.“

„Vím to, protože mi to prozradili lidé, kteří si dělají starosti. Kteří mají obavy o budoucnost, o to, kam Gorbačov zavede Sovětský svaz. Kteří mají obavy o to, kam Reagan zavede Západ. Dělají si starosti, že by nám všechno mohlo spadnout na hlavu.“

Na několik vteřin zavládlo v místnosti naprosté ticho, potom kágébák dodal: „Zní to neuvěřitelně, já vím. Ale byl jsem ujištěn, že ty obavy jsou na místě.“

Na Talanova už toho bylo moc. Musel vědět, o co tady jde. „Přijel jsem sem na rozkaz generála Zolotova. Řekl mi, že jsem jedním z kandidátů na nějaký speciální projekt KGB.“

„Miša Zolotov věděl, co dělá, když vás sem posílal.“

„Ale vy pracujete pro KGB, nebo ne?“

„Samozřejmě že ano. Ale pracuji také pro skupinu lidí s vyvinutým pudem sebezáchovy. Pro muže z KGB a GRU, pro muže, kteří si uvědomují, že na přežití našich organizací závisí přežití národa, přežití samotného lidu. Tuhle zemi neřídí Kreml. Tahle země se řídí z jisté budovy na Dzeržinského náměstí.“

„Ze sídla KGB?“

„*Da.* A já dostal za úkol chránit tuto budovu, ne komunistickou stranu.“

„A generál Zolotov?“

Oblek se usmál. „Patří do klubu. Jak jsem říkal, spolupracujeme s několika lidmi z GRU.“

Muž v obleku se naklonil dopředu, tak blízko, že se téměř dotýkal hladce oholené tváře Romana Talanova. Sotva slyšitelně zašeptal: „Být vámi, tak si teď říkám: ‚Co se to sakra děje? Myslel jsem, že mě chce naverbovat KGB, ale místo toho jsem narazil na blázna, který mi tu vykládá o blížící se smrti generálního tajemníka a možném pádu Sovětského svazu.““

Talanov se mu podíval do očí a vypjal ramena. „Každé slovo, které jste tu řekl, soudruhu, je zrada.“

„Máte pravdu, ale jelikož v této místnosti nejsou žádná nahrávací zařízení, musel byste proti mně svědčit. A to by nebylo moudré, kapitáne Talanove, protože ti lidé s pudem sebezáchovy, o nichž jsem mluvil, patří k nejvyššímu vedení a ochránili by mě. Co by udělali s vámi, to se mohou jen dohadovat.“

Talanov opět zavrtal pohled do zdi. „Takže... mě žádáte, abych vstoupil do KGB, ale ne proto, abych dělal pro KGB. Místo toho mám pracovat pro nějakou skupinu vůdců.“

„Přesně tak, Romane Romanoviči.“

„Co bych měl konkrétně dělat?“

„Totéž, co jste dělal v Kábulu, Pěšávaru, Kandaháru a Islámábádu.“

„*Mokryje děla?*“

„Ano. Budete pomáhat se zabezpečením operace bez ohledu na to, jakými změnami v nejbližších letech Sovětský svaz projde. Na oplátku budete chráněn bez ohledu na to, co se v budoucnu se Svazem stane.“

„Já... pořád nechápu, co si myslíte, že se v budoucnu stane.“

„Poslouchal jste mě? Nejde o to, co si myslím. Co bych tak asi, do prdele, mohl vědět? Je to takhle, Talanove. SSSR je velká loď, vy a já jsme dva z mnoha cestujících. Sedíme na palubě, zdá se nám, že je všechno v naprostém pořádku, ale pak...“ kágébák se dramaticky pohyboval po kanceláři, jako by přehrával nějaký divadelní kus, „počkat... Co to je? Několik nejlepších lodních důstojníků se chystá loď opustit!“

Vrátil se k Talanovovi. „Já ten ledovec před přídí lodí sice nevidím, ale když se velení začne shánět po záchranném člunu, jsem dost chytrý na to, abych pozorně poslouchal. No a teď... mě pověřili, abych se o ten

záchranný člun staral; svěřili mi nesmírně zodpovědný úkol.“ Oblek se zazubil. „Pomůžete mi s tím?“

Kapitán Talanov byl přímočarý muž. Všechny ty metafory ho začínaly pěkně štvať. „Záchranný člun. Co je to?“

Oblek pokrčil úzkými rameny. „Peníze. Obyčejné, zasrané peníze. Černé fondy, které zřídíme a budeme udržovat různě po světě. O to se postarám já; vy mi bude pomáhat s tím, aby ty prostředky nemohl ohrozit nikdo ze Svazu ani mimo něj. Bude to celkem prostý úkol, myslím, že maximálně na pár let, ale oba se mu budeme muset věnovat se stoprocentním nasazením.“

Muž v obleku došel k malé lednici, která stála vklíněná mezi dvěma knihovnami. Vytáhl z ní láhev vodky, potom vzal z police dvě skleničky. Přinesl je ke stolu a do obou nalil.

Kapitán Roman Talanov ho celou dobu mlčky sledoval.

„Připijeme si na oslavu.“

Talanov naklonil hlavu. „Na oslavu? K ničemu jsem se nezavázal, sou-druhu.“

„Ne. To je fakt.“ Muž v obleku se usmál a podal zmatenému vojákovi skleničku s vodkou. „Ještě ne. Ale brzy změníte názor, protože my dva jsme v zásadě stejní.“

„Stejní?“

Oblek pozvedl skleničku k přípitku. „Ano. Stejně jako ti muži na vrcho-lu, kteří vymysleli tenhle plán, oba máme silně vyvinutý pud sebezáchovy.“

KAPITOLA 1

Současnost

ČERNÝ FORD BRONCO SVIŠTĚL BOUŘÍ; od pneumatik mu odletovalo bláto, voda a drobné kamínky, jak se hnal po šterkové cestě, a déšť bičoval přední okno rychleji, než stíhaly pracovat kmitající stěrače.

Ve stokilometrové rychlosti se najednou otevřely zadní dveře auta a na obou stranách se do deště vyhoupli dva ozbrojení muži. Postavili se na boční náslapy a rukama v rukavicích se drželi rámu dveří. Oči si před blátem, odletujícím šterkem a deštěm chránili velkými brýlemi, ale černé nomexové uniformy a samopaly zavěšené kolem krku byly v mžiku promočené a pokryté blátem, stejně jako zbytek výstroje – přilby s integrovaným komunikátorem, neprůstřelné vesty, chrániče loktů, kolen a pouzdra na zásobníky. Všechno bylo úplně mokré a pokryté vrstvou bláta, než bronco dojel na dohled srubu, stojícímu uprostřed deštěm zmáčené pastviny.

Terénní vůz prudce zpomalil a smykem zastavil nějakých pět šest metrů od předních dveří. Dva muži na náslapech okamžitě seskočili a rozběhli se k domu, přičemž s namířenými samopaly pozorně sledovali, jestli se něco nepohne mezi okolními stromy. Brzy se k nim připojil i řidič, který stejně jako zbylí dva muži nesl samopal H&K s našroubovaným masivním tlumičem.

S připravenými zbraněmi se na okamžik zastavili u dveří a první z nich vzal za kliku.

Bylo zamčeno.

Nato vzadu stojící řidič poodstoupil. Nechal si samopal na popruhu volně sklouznout na prsa, sáhl do batohu a vylovil brokovnici s pistolovou rukojetí. Měl nabito speciální municí na otvírání dveří Disintegrator: 76milimetrové náboje magnum s 50gramovými projektily z ocelového prachu zalitými v plastu.

Agent přiložil hlaveň brokovnice nějakých patnáct centimetrů od dveří a vypálil přímo do horního pantu. Ozvala se ohlušující rána, z hlavně

vyšlehl plamen, ocelový prach narazil do masivního dřeva a vyrval pant z veřejí.

Druhou ránu vypálil agent do dolního pantu, načež kopl do dveří a ty spadly dovnitř do srubu.

Muž s brokovnicí v ruce ustoupil stranou a dva agenti s automatickými zbraněmi vyklouzli do potemnělého domu, svítilny na hlavních jejich zbraních vypalovaly do tmy zářivé kužely. Řidič vrátil brokovnici do batohu, sáhl po H&K a vstoupil za ostatními dovnitř.

Každý z nich měl určený sektor, který měl zabezpečit; postupovali rychle a efektivně. Za tři vteřiny už kráčeli chodbou do zadní části domu.

Před sebou teď měli dvoje otevřené dveře po stranách chodby a jedny zavřené na jejím konci. První dva muži vyrazili; číslo jedna doleva, číslo dvě do pokoje napravo. Oba našli cíle a vypálili; tlumené výstřely se v uzavřeném prostoru srubu hlasitě rozléhaly.

Zatímco jeho dva kolegové vstoupili do pokojů, zůstal třetí muž v chodbě sám. Mířil na dveře před sebou a velmi dobře si uvědomoval, že má úplně nekrytá záda, pokud by někdo vešel do srubu předními dveřmi.

Vzápětí se však oba agenti vrátili a namířili zbraně na dveře na konci chodby, takže se muž vzadu mohl otočit a zkontrolovat, jestli nemají nikoho za zády. O vteřinu později vyrazili k zavřeným dveřím. Zase se postavili těsně za sebe a muž v čele zkusil vzít za kliku.

Bylo odemčeno. Příkřčil se a muži za ním udělali totéž. Potom všichni tři vpadli jako tým dovnitř a svítilny na jejich samopalech bleskově přečesaly určené sektory.

Drahocenný náklad našli uprostřed neosvětleného prostoru. John Clark seděl na židli s rukama v klíně a mžoural do pronikavých světél. Jen pár centimetrů nalevo a napravo od něj ozářily taktické svítilny dvě stojící postavy a nad Clarkovou hlavou se částečně rýsovala tvář třetího vězňatele.

Tři ozbrojenci ve dveřích – Domingo Chavez, Sam Driscoll a Dominic Caruso – současně vypálili. Místností zapraskaly krátké dávky z jejich samopalů, z hlavní vyšlehly záblesky a zatuchlý puch srubu vystřídal zápach střelného prachu.

John Clark se nepohnul, ani nemrkl, když se kulky zaryly do tří postav kolem něj.

Všechny cíle skončily s dírami v hlavách, ale ani jeden se nesvezl k zemi. Byly to jen dřevěné stojany s fotorealistickými figurami ozbrojených mužů.

Taktické svítilny rychle prohledaly zbytek místnosti a jedna z nich odha-

lila ve vzdálenějším rohu čtvrtou a pátou figuru. Dřevěný cíl nalevo zobrazoval muže s detonátorem v ruce.

Ding Chavez mu nasázel dvě rány přímo doprostřed čela.

Druhá svítidla našla v jiném rohu figurínu krásné mladé ženy s nemluvnětem na pravé ruce. V levé ruce, spuštěné podél těla a částečně schované za stehnem, držela velký kuchyňský nůž.

Bez nejmenšího zaváhání střílel Dom Caruso ženský cíl mezi oči.

Pár vteřin nato se z druhého konce místnosti ozval Driscoll: „Čisto.“

„Čisto,“ zopakoval Caruso.

„Všude čisto,“ potvrdil Ding.

John Clark vstal ze židle uprostřed místnosti a protřel si oči poté, co dostal „plný zásah“ ze tří 200lumenových taktických svítlen. „Zajistěte si zbraně.“

Všichni tři agenti zacvakli pojistky svých MP5 a nechali samopaly volně viset na řemenu na hrudi.

Společně pak šli obhlédnout díry v pěti terčích, načež vyšli z místnosti a prozkoumali stav cílů v bočních pokojích. Potom všichni čtyři vyšli ven. Zůstali na verandě, aby na ně nepršelo.

„Nějaké postřehy, Dingu?“ zeptal se Clark.

„Šlo to,“ povídá Chavez. „Trochu nás zpomalilo, jak jsem musel ostatní dohánět, abychom vytvořili formaci přede dveřmi. Ale jestli mají jít dovnitř tři lidé, musíme počkat na řidiče.“

„To je fakt,“ připustil Clark. „Ještě něco?“

„Když Ding se Samem vyrazili z chodby do těch dvou pokojů, zůstal jsem tam sám. Kryl jsem prostor, který jsme ještě nezajistili, tedy dveře na konci chodby, ale nemohl jsem si pomoci – pořád jsem měl pocit, že by bylo fajn mít s sebou ještě jednoho chlapa, který by kryl šest hodin. Jakýkoliv nepřítel, který by tam vešel zvenčí, by mi to mohl jednoduše vpálit do zátylku. Neustále jsem se otáčel, ale to není totéž, jako mít v boji ještě jednu zbraň.“

Clark přikývl. „Jsme malá jednotka.“

„Bez Jacka juniora teď ještě menší,“ dodal Dom Caruso.

„Možná bychom se měli zamyslet nad tím, že nabere do jednotky někoho nového,“ prohlásil Driscoll.

„Jack se vrátí,“ opáčil Chavez. „Víte stejně dobře jako já, že jakmile obnovíme činnost, nedokáže zůstat stranou.“

„Možná máš pravdu,“ připustil Dom. „Ale kdo ví, kdy to bude.“

„Trpělivost, hochu,“ uklidňoval ho Clark, ale všem bylo jasné, že i jeho svrbí ruce a touží po tom dělat něco smysluplnějšího. Byl válečník, za posledních čtyřicet let prošel prakticky všemi ozbrojenými konflikty, do nichž se Spojené státy zapletly, a přestože už se oficiálně neměl aktivně podílet na operacích Univerzity, očividně byl připraven dělat víc než jen cvičit.

Clark se z verandy zadíval na odstavený Ford Bronco. Dveře zůstaly dokořán otevřené a bouře zrovna nabrala na síle. Tou dobou už musely na podlaze stát aspoň tři centimetry vody a potrhané čalounění bylo určitě úplně promočené. „Ještě že jsem vám řekl, ať vezmete dodávku.“

„Potřebovala vevnitř pořádně vygruntovat,“ poznamenal Ding.

Všichni se zasmáli.

„Tak fajn. Zpátky do práce,“ ukončil debatu Clark. „Vraťte se po cestě kus zpátky, počkejte dvacet minut, a pak to zkuste znovu. Budu mít tak akorát čas znovu pověsit přední dveře a přemístit figuríny. Dome, tvůj rozptyl u druhého cíle v ložnici mohl být menší.“

„Rozumím,“ odvětil Dom. Na číslo dvě vypálil z MP5 tři rány a všechny tři zasáhly cíl do hlavy s rozptylem nějakých šest a půl centimetru, ale nehodlal se o to s Clarkem přít. Zvlášť když se všechny Driscollovy a Chavezovy rány vešly do rozptylu pěti centimetrů.

„A Same,“ pokračoval Clark, „chci, abys do těch dveří vpadnul trochu níž. Když se ti podaří při vstupu sklonit hlavu ještě o nějakých sedm centimetrů, může to být přesně rozdíl mezi tím, jestli dostaneš kulku do čela nebo budeš mít jenom kratší sestřih.“

„Provedu, pane C.“

Dom vykročil z verandy, ale pak se zarazil a podíval se na oblohu. „Asi abychom nemohli počkat, až přestane pršet, než to zkusíme znova, co?“

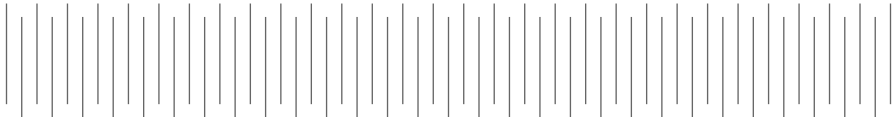
Ding nakráčel rovnou do bláta a zůstal stát v prudkém lijáku. „Ve Ford Ordu jsem měl instruktora; byl to vidlák z Alabamy, ale na výcvik třída. A ten říkal: Dokud z vás necrčí, pořádně se necvičí.“

Clark a Dom se zachechtali a dokonce i Sam Driscoll, nejtišší z nich, se pousmál.

VÝCHODNÍ EVROPA

KAPITOLA 2

RUSKÁ FEDERACE VPADLA na území svého suverénního souseda o první jarní bezměsíčné noci. Za úsvitu se ruské tanky valily po hlavních silnicích i okreskách na západ, jako by jim celá země patřila; jako by čtvrt století tání po studené válce bylo jen snem.

Nic takového se tu nemělo stát. Tohle bylo konec konců Estonsko, členská země NATO. Politici v Tallinnu slíbili svým voličům, že Rusko už je nikdy nenapadne, když jsou členy Aliance.

Ale po NATO zatím nebylo v téhle válce ani vidu.

Ruskou invazi vedly tanky T-90 – kompletně zmodernizované padesátitunové bojové tanky vyzbrojené 125milimetrovým hlavním kanónem a dvěma těžkými kulomety, chráněné výbušným reaktivním pancéřováním a špičkovým automatickým systémem rušení laserově naváděných střel. Za hlavními bojovými tanky T-90 jely obrněné transportéry BTR-80, které ze svých útroh vyvrhly vojáky, kdykoliv bylo zapotřebí krýt tanky, načež je po neutralizaci všech hrozeb zase rychle naložily.

Pozemní válka se zatím vyvíjela jednoznačně ve prospěch Ruské federace. Ve vzduchu to však byl jiný příběh.

Estonsko disponovalo kvalitní protivzdušnou obranou a ruský útok na systémy včasného varování a protiletadlové baterie byl jen částečně úspěšný. Mnoho protiletadlových kompletů zůstalo v provozu, už sestřelily víc než tucet ruských letadel a desítkám dalších bránily v plnění úkolů v estonském vzdušném prostoru.

Rusům se ještě nepodařilo ovládnout nebe, ale to nijak nezpomalovalo jejich pozemní invazi.

Během prvních čtyř hodin války srovnaly ruské tanky se zemí bezpočet vesnic a mnoho měst proměnily v sutiny, a to spousta z nich ještě ani nevypálila z hlavních zbraní. Rusové Estonce drtili, což by býval dokázal předpovědět každý, kdo se kdy aspoň trochu zabýval vojenskou taktikou,

protože maličké Estonsko sázelo spíš na diplomacii než na fyzickou obranu.

Edgar Nolvak to čekal, ne proto, že by byl voják nebo politik – učil na střední škole, dokázal to předpovědět, protože se díval na televizi. A zatímco ležel v příkopu, celý zakrvácený, prokřehlý, promočený a roztrášený strachy, s ušima rozdrásanýma výbuchy tříštivých střel, kterými celé okolí zasypávaly ruské tanky rozmístěné u lesa na druhé straně pole, zachoval si tolik duchapřítomnosti, že si vroucně přál, aby vládnoucí elita nebyla promarnila čas diplomacií v Bruselu a raději postavila nějakou *zasranou zeď*, která by ty *zasrané* Rusáky nepustila do jeho *zasraného* města.

O ruské invazi se mluvilo několik týdnů dopředu, a pak, před pár dny, vybuchla za hranicemi, na ruském území bomba, která zabila osmnáct civilistů. Rusové v televizi obvinili z atentátu estonskou tajnou službu KaPo a Kremlem kontrolovaná ruská média dodávala tomu zjevně absurdnímu tvrzení na věrohodnosti. Vytáhli zfalšované důkazy, načež ruský prezident vyhlásil, že nemá jinou možnost než v zájmu ochrany ruského lidu nařídít bezpečnostní operaci proti Estonsku.

Edgar Nolvak žil v Polvě, nějakých čtyřicet kilometrů od ruských hranic, a celé mládí, v sedmdesátých a osmdesátých letech, se bál, že jednoho dne vyjedou z lesa tanky a začnou ostřelovat jeho domov. Za posledních třicet dvacet let na ten strach však úplně zapomněl.

A teď tady tanky byly, zabily desítky lidí z města a jeho určitě zabijí také, než se po chvíli zase rozjedou dál na západ.

Dvě hodiny předtím zavolal Edgarovi přítel z Voukūly, vesnice ležící pár kilometrů východně od Polvy. Přítel se skrýval v lese a byl v šoku; bezvýrazným, nepřítomným tónem Edgarovi sdělil, že kolem jeho vesnice právě projely ruské tanky, přičemž jenom párkrát vystřelily z kanónů, protože ve Voukūle nebylo nic než pár zemědělských stavení a benzinová pumpa. Ovšem za tanky a vojáky v obrněných transportérech, vlastně jenom pár minut za nimi, přijely v dodávkách nepravidelné jednotky a ty právě systematicky vypalovaly a drancovaly vesnici.

V tu chvíli Edgar i ostatní polvští muži poslali rodiny pryč, vzali pušky a – statečně nebo bláhově – zalehli do příkopu, aby počkali, až projedou obrněnci a objeví se drancíři. Proti tankům nic nezmohli, ale ruským *civilistům* nedovolí, aby vypálili jejich městečko do základů.

Jejich plán vzal za své v okamžiku, kdy se z formace postupující po hlavní

silnici odpojilo půl tuctu tanků, vytvořily rojnici na kraji lesa a začaly ostřelovat Polvu tříštivou municí.

Edgar se ocitl uprostřed své noční můry z dětství.

Všichni muži v příkopu přísahali, že budou bojovat do posledního dechu. Ale když přijely tanky, nemohla být o nějakém boji ani řeč.

Zbývala jim jenom smrt.

Hned na začátku utrpěl učitel zranění. Právě když se přes otevřené prostranství přesouval z jednoho úkrytu do druhého, dopadl tankový tříštivý granát na školní parkoviště. Kus utrženého plechu z vybuchlého kombíku ho sekl do obou nohou, takže teď ležel v blátě na své pušce a čekal, až přijde konec.

Edgar Nolvak se ve vojenských záležitostech příliš nevyznal, ale nepochyboval, že tímhle tempem budou Rusové v Tartu, městě ležícím severozápadně od Polvy, nejpozději v půli odpoledne.

Zaslechl zvuk, jako když se trhá papír. Slýchal ho celou poslední hodinu, takže už věděl, že se blíží další střela. Zabořil obličej do studeného bláta.

BUM!

Budova gymnázia za jeho zády dostala přímý zásah. Zdi z tvárnice se rozlétly do stran a zevnitř se vyvalil mohutný oblak dýmu; Edgara zasypaly třísky parket z basketbalové haly.

Znovu vykoukl nad okraj příkopu. Tanky operovaly pouhých tisíc metrů východně od něj.

„Kde je *do prdele* NATO?“

TISÍC METRŮ OD NĚJ stál kapitán Arkadij Lapranov v otevřeném průlezu svého tanku Smršť nula jedna a křičel: „Kde mám *do prdele* leteckou podporu?!“

Byla to řečnická otázka; velitelé ostatních pěti tanků spadajících pod Lapranovovo velení neodpověděli, stejně tak zůstali zticha a čekali na další rozkazy i zbylí dva členové jeho vlastní posádky, řidič a střelec. Všichni věděli, že mají k dispozici pro případ letecké hrozby bitevní vrtulníky, ale za celou dobu nezaznamenali přítomnost žádného estonského letadla a ani radary ruského výstražného a řídicího systému nic nezachytily.

Nebe bylo úplně čisté.

Byl krásný den. Tankistův sen.

O tisíc metrů dál se mezitím oblak prachu a kouře nad gymnáziem nato-lik rozptýlil, že Lapranov konečně viděl za něj. „Chci pár dalších ran do té

budovy za předchozím cílem,“ zavelel do mikrofonu. „HE-FRAG. Bez pořádné letecké podpory nevyjedu na tu silnici, dokud nevidím, co je za tou křižovatkou.“

„Ano, pane!“ zavolal zdola Lapranovův střelec.

Střelec zmáčkl tlačítko, nabíjecí automat vybral ze zásobníku tříštivotrhavou střelu a mechanická paže ji založila do nábojové komory. Potom střelec na monitoru vyhledal příslušnou budovu, přitiskl čelo ke gumové obrubě optického zaměřovače a dostal cíl do záměrného kříže. Zmáčkl na ovládacím panelu tlačítko a celý tank sebou prudce trhl, jak 125milimetrový kanón s hladkým vývrtem vyslal k modré obloze tříštivou střelu, která vmžiku přeletěla neobdělané pole a dopadla přímo na cíl.

„Zásah,“ hlásil střelec.

Takhle to šlo už od rána. Zatím projeli čtyřmi vesnicemi, všude zničili velké cíle 125milimetrovým kanónem a ty menší pokropili spráženými těžkými kulomety.

Lapranov čekal větší odpor, ale pomalu začínal připouštět, že měl ruský prezident Valerij Volodin pravdu, když svůj lid ujišťoval, že NATO nebude mít zájem postavit se na obranu Estonska.

Ve sluchátcích zaslechl Lapranov hlášení od jednoho z podřízených tanků.

„Smršť nula čtyři volá Smršť nula jedna.“

„Mluvte, nula čtyři.“

„Kapitáne, mám tady pohyb v příkopu před tím posledním cílem. Vzdálenost jeden tisíc. Vidíme řadu cílů.“

Lapranov pomalu prozkoumal příkop dalekohledem.

Tam. Z bláta vykouklo několik hlav a hned zase zmizelo. „Vidím je. Lehké zbraně. Neplývejte na ně stopětadvacítkou. Vyčistíme to tam kulomety, až přijedeme blíž.“

„Rozumím.“

Tanky vypálily další salvu do domů na nízkém kopci za křižovatkou a Lapranov obhlédl situaci dalekohledem. V městečku vládl mrtvolný klid; Rusové nenarazili prakticky na žádný odpor.

„Pokračujte v palbě,“ rozkázal, načež sklouzl zpět na své velitelské stanoviště pro cigarety a zapalovač. „Vymažte to místo z mapy.“

Pár vteřin nato se ze sluchátek ozvalo další hlášení: „Smršť nula dva Smršti nula jedna.“

„Mluvte,“ zamumlal Lapranov, zatímco si zapaloval cigaretu.

„Pohyb jižně od nemocnice. Já... myslím, že je to vozidlo.“

Lapranov hodil zapalovač do tanku a honem se podíval do optiky. Chvíli trvalo, než určené místo našel; nemocnice stála na kopečku pár kilometrů za střední školou. Propátral oblast jižně od budovy a skutečně zaznamenal pohyb v přítmi na silnici.

Nejdřív si myslel, že to vypadá jako džíp, nebo snad nějaké SUV.

Vtom se ozval velitel dalšího T-90: „Smršť nula tři Smršti nula jedna. Myslím, že je to vrtulník.“

„*Něť*,“ opáčil Lapranov, ale podíval se pozorněji. Zdálo se, že se tmavý stroj zastavil na křižovatce, a pak se začal posouvat do strany na parkoviště.

„Co to má *do prdele* být?“ ulevil si Lapranov. „Možná to je helikoptéra. Střelče, zkus to identifikovat přes Katrinu.“ Každý T-90 byl vybaven tímto systémem řízení palby s termovizí, který střelci umožňoval prohlédnout si vzdálené cíle na obrazovce. Lapranov měl ke Katrině také přístup, ale musel by kvůli tomu zalézt zpátky do věže, což se mu nechtělo, protože nahoře to byla větší zábava.

Chvíli nato se v interkomu ozval střelcův hlas: „Potvrzena lehká helikoptéra. Jeden rotor. Nevidím žádné označení – je ve stínu za nákladákem. Sakra, ta je nízko. Visí tak maximálně metr nad zemí.“

„Výzbroj?“ zeptal se Lapranov. Mžoural do opticko-pozorovacího systému, aby si stroj lépe prohlédl.

„Ehm... moment. Vidím dva závěsy s kulometry. Žádné rakety.“ Střelec se zachechtal. „To si jako chce s námi hrát s takovými špuntovkami?“

Lapranov ve sluchátkách uslyšel, jak se velitel jednoho z tanků zasmál.

Ale kapitánovi nebylo do smíchu. Dlouze potáhl z cigarety. „Označte ho jako cíl.“

„Rozumím. Označen jako cíl.“

„Vzdálenost k cíli?“

„Čtyři tisíce dvě stě padesát metrů.“

„Ksakra,“ zaklel Lapranov.

Raketový systém 9M119 Refleks, který mohl použít proti tankům i nízko a pomalu letícím vrtulníkům, měl efektivní dostřel čtyři tisíce metrů. Ta malá helikoptéra se držela těsně mimo dostřel.

„Kde mám tu leteckou podporu? Přece toho mrnavého šmejda museli vidět na radaru.“

„Nezobrazí se jim. Pohybuje se mezi domy. Příliš nízko při zemi. Musel pod radarem přeletět přes kopec skrz celé město. Ať tam dělá cokoliv, je to sakra dobrý pilot.“

„No, mně se nelíbí. Chci, aby byl mrtvý. Zavolej o podporu. Dej jim jeho souřadnice.“

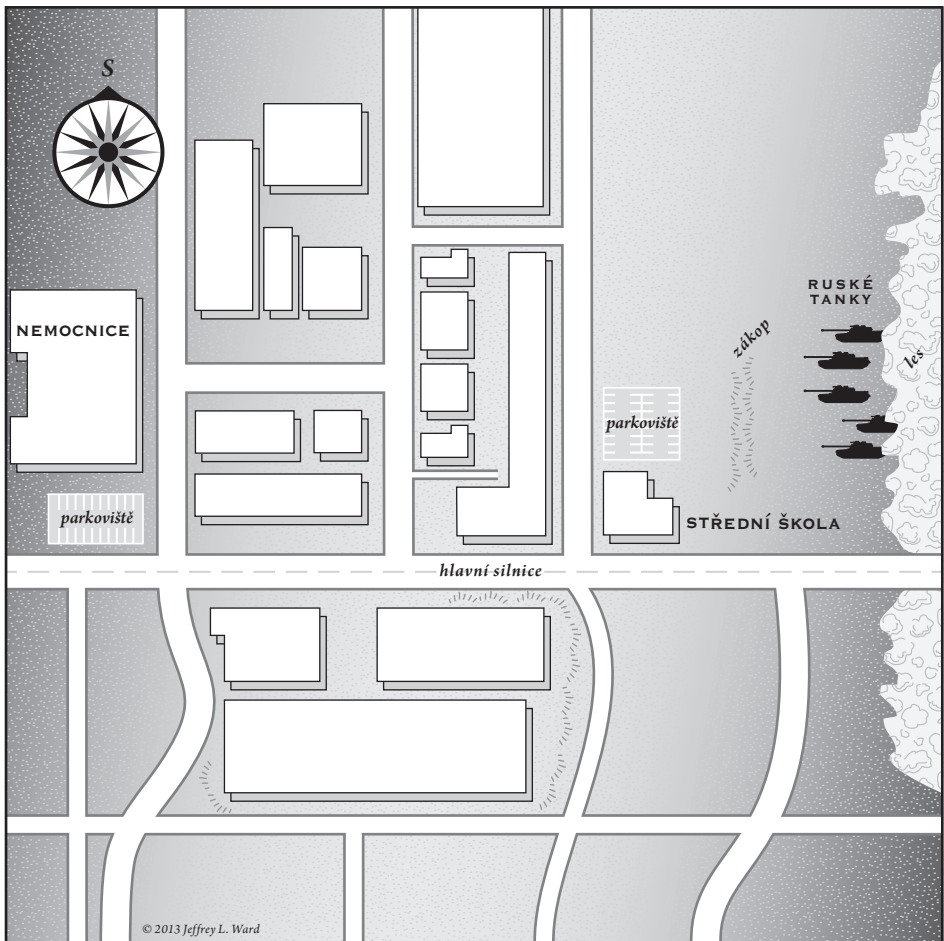
„*Da*, kapitáne.“

„Všem strojům, nabijte munici HE-FRAG a pokračujte v útoku.“

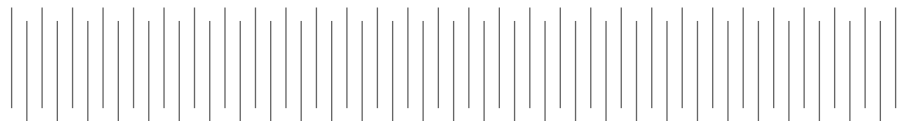
„*Da!*“

Pár vteřin nato vypálilo všech šest tanků ze svých 125milimetrových kanónů na domy v centru Polvy; tou jedinou salvou zabily čtyři lidi a dalších devatenáct zranily.

BITVA O POLVU

KAPITOLA 3

EDGAR NOLVAK USLYŠEL, jak mu projektily prosvištěly nad hlavou, a otočil se právě včas, aby zahlédl, jak dopadají na radnici a autobusovou zastávku. Když se kouř rozptýlil, všiml si, že se po silnici na kopci pohybuje nějaké vozidlo. Nejdřív si myslel, že je to černé nebo zelené SUV; dokonce se zdálo, že zastavilo na parkovišti. Nebylo moc vidět, protože na ně dopadal stín nemocnice. Ale potom Edgarovi došlo, co to je.

Byl to černý vrtulník. Téměř se dotýkal země, ližiny nemohl mít víc než metr dva nad terénem.

Muž ležící v blátě vedle něj chytil Edgara za ruku. Ukázal na vrtulník a hystericky vykřikl: „Jsou za námi! Útočí ze západu!“

Edgar pozoroval vrtulník; nebyl si tak jistý. Nakonec řekl: „To nejsou Rusové. Podle mě je to televizní helikoptéra.“

„*Oni to natáčejí?* To budou jenom přihlížet, jak tu umíráme?“

Edgar se zadíval na řadu tanků – právě ve chvíli, kdy zase jeden z nich vypálil a zasáhl místo pouhých šedesát metrů od zákopu, v němž leželi. Všechny zasypala sprška bláta. „To spíš taky umřou, jestli odsud rychle nevypadnou.“

LAPRANOV SI VYCHUTNÁVAL CIGARETU. Zrovna z ní labužnický, dlouze potáhl, když se ve sluchátkách ozvalo další hlášení. „Smršť nula čtyři Smršti nula jedna.“

„Mluvte, čtyřko.“

„Pane, ještě jsem se díval přes Katrinu na tu helikoptéru... vypadá to, jako by nad hlavním rotorem měla nějakou gondolu.“

„*Cože?*“

„Gondolu, pane.“

Po tomhle hlášení Lapranov chvatně sklouzl zpět na své velitelské stanoviště a podíval se na vlastní obrazovku dálkového zobrazovače Katrina.

Ted' viděl vrtulník jasněji. Ano. Na vrcholu hřídele hlavního rotoru malé helikoptéry se opravdu rýsovalo nějaké oblé zařízení.

„Co to sakra...“

Cigareta mu vypadla z pusy.

A do prdele.

Lapranov znal obrysy všech letadel a vrtulníků používaných všemi armádami členských zemí NATO. „To je... to je OH-58,“ zašeptal.

Ve sluchátkách se ozval hlas řidiče Smršti nula jedna: „Ne, pane. Estonci přece nemají...“

Lapranov se prudce vymrštil, aby dosáhl na madlo a zavřel věžový poklop, načež zařval: „To jsou zasraný Američani!“

ŠTÁBNÍ PRAPORČÍK DRUHÉ TŘÍDY Eric Conway z oddílu B, 2. čety 17. jízdního pluku 101. výsadkové divize americké armády si na multifunkční obrazovce před sebou letmo prohlédl infračervený obraz ruských tanků, schovaných mezi stromy tři kilometry od nich. Potom opět obrátil pozornost k listům vrtule. Konce čtyř listů hlavního rotoru OH-58D Kiowa Warrioru svištěly nebezpečně blízko zdí domů na obou stranách ulice. Kdyby neudržel stroj v naprostém klidu a škrtl o nějakou zeď, vrtulník by se roztočil a zřítíl na zemi. Vlastní nešikovností by zabil sebe i kopilota dřív, než by k tomu dostali příležitost Rusové.

Jakmile se ujistil, že drží stroj dokonale v rovině, dlouze vydechl, aby se uklidnil. Potom se přes interkom zeptal: „Připravenej, kámo?“

Jeho kopilot, štábní praporčík druhé třídy Andre Page, klidně opáčil: „Jak je to jenom možný.“

Conway přikývl, pak zavelel: „Zaměř cíl laserem.“

„Rozumím. Zaměřeno.“

Conway přepnul mikrofon na spojení se střelci. „Modrý Maxi šest šest, tady Černý vlk dva šest. Cíl zaměřen.“

ŠEST A PŮL KILOMETRU za pozicí OH-58D Kiowa Warrioru se v relativním bezpečí za zalesněným kopcem skrývaly dva mohutné útočné vrtulníky Apache Longbow. Visely nízko nad zemí, na kraji pastviny severně od vesnice Aarna. Velitel Modrý Max šest šest obdržel hlášení od průzkumné helikoptéry ve stejnou chvíli, kdy se jeho kopilotovi/střelci, usazenému dole před ním, na multifunkčním displeji zobrazila červená tečka. Laserový paprsek jim označil cíl několik kilometrů daleko.

„Rozumím, Černý vlku dva šest. Dobrá práce. Připravte se na dálkově naváděnou misi Hellfire.“

PRŮZKUMNÝ VRTULNÍK KIOWA WARRIOR, který se vznášel mezi domy v Polvě, nebyl těžce vyzbrojený. Jeho hlavní předností byla schopnost najít a zaměřit cíle pro velké útočné vrtulníky Apache daleko za ním. Říká se tomu velmi blízká vzdušná podpora, anglickou zkratkou VCAS, a Conway s kopilotem napínali své schopnosti do krajnosti, když s helikoptérou v podstatě projeli městem, aby unikli nepřátelskému radaru a dostali se na pozorovací stanoviště pro apache.

„Rozumím, Modrý Maxi šest šest. Budeme to muset urychlit. Jsme tady na ráně.“

NA KRAJI LESA ZAKŘIČEL VELITEL TANKU na severním křídle Lapranovovy jednotky do mikrofonu: „Smršti nula jedna, tady Smršť nula šest. Laserová výstraha!“

„Doprdele!“ zamumlal Lapranov. Ta malá helikoptéra v dálce sice neměla ve výzbroji žádné rakety, ale zjevně označovala cíle pro nějakého jiného, neviditelného střelce.

„Zapnout systémy Arena!“ zavelel.

Aktivní ochrana Arena využívala k detekci nebezpečí pro tanky T-90 Dopplerův radar. Jakmile se přilétající projektil dostane do jeho dosahu, vypálí Arenou vybavený tank obrannou raketu, která má explodovat dva metry od té útočné a tím ji zničit.

„Ten vrtulník dělá pozorovatele apachům nebo stíhačkám. Kde mám leteckou podporu?“ rozčiloval se Lapranov.

„Za deset minut je tu,“ odpověděl velitel Smršti nula pět.

Lapranov praštil pěstí do boku své velitelské konzole. „Všem tankům, nabít reflexy.“

Řízené střely 9M119 Refleks se vystřelují z hlavní zbraně tanku, potom „roztáhnou křídla“ a vyrazí k cíli. Šesti střelcům by trvalo až třicet vteřin, než by nabíjecí automat vytáhl z nábojové komory kanónu tříštivý projektil a nahradil jej reflexem.

„Cíl je mimo efektivní dostřel, pane,“ namítl velitel smršti nula dva.

„Prostě to udělejte, sakra!“ zařval Lapranov. Doufal, že když na malý Kiowa Warrior na kopci vypálí všech šest střel, donutí Američany přerušit naváděcí sekvenci aspoň na tak dlouho, aby se jeho tanky stačily stáhnout mezi stromy.

• • •

DVA APACHE LONGBOW, vznášející se kousek nad zemí šest a půl kilometru západně od nich, nesly po osmi střelách Hellfire. Na povel velitele oba střelci vypálili. Když už se hellfiry řítily modrou oblohou směrem k neviditelnému cíli kdesi na východě, ohlásil velitelský apache průzkumnému vrtulníku v Polvě: „Pozor, Černý vlku dva šest. Hellfiry vypuštěny a letí, cíl alfa.“

VE SMRŠTI NULA JEDNA sledoval kapitán Arkadij Lapranov na své Katrině rychle se přibližující tečku. Věděl, že míří na tank Smršť nula šest, protože jeho výstražný systém před laserovým zaměřením spustil poplach.

Potom se nad vrcholem kopce vynořila první střela Hellfire. Vypadala jako maličká, blikající jiskra. Na pozadí modré oblohy se několik vteřin nedalo poznat, jestli se přibližuje, ale potom začala klesat ke kraji lesa.

Automatický systém Arena tanku Smršť nula šest zaznamenal útočící střelu a vypálil raketu, aby stroj ochránil. Projektil explodoval padesát metrů od tanku a kovové šrapnely se rozletěly mezi stromy.

Poprvé Arena zafungovala bezchybně, ale druhá střela Hellfire přiletěla příliš rychle za první – dřív, než se systém stačil resetovat a zaměřit nový cíl. Projektil zasáhl věž Smršti nula šest dřív, než ochranný systém stihl vypustit další obrannou raketu.

Lapranov seděl na svém velitelském stanovišti, poklop měl zavřený, nula šestka stála sto dvacet metrů severně od něj a stejně pláště jeho tanku zasypla sprška kovových úlomků.

Druhý tank Smršť nula dva vypálil o chvíli později dvě obranné rakety Arena a ve zdraví přečkal dvě střely Hellfire. Jen chvíli poté, co nula dvojka zničila druhou střelu, ohlásila Smršť nula pět, že ji zaměřil laserový paprsek.

A za pár vteřin se nula pětka v podstatě vypařila.

Lapranov zavrhl nápad s projektily Refleks; nabíjecí automaty jeho čtyř zbývajících tanků se stále ještě pokoušely vybrat ze zásobníku správnou munici.

„Kouřová clona a ústup!“ rozkázal Lapranov všem svým tankům, a potom křikl do interkomu: „Řidiči, dostaň nás odsud! Zpátky! Zpátky! Zpátky!“

„*Da*, kapitáne!“

METR DVACET NAD ZEMÍ uprostřed městečka Polva sledovala posádka vrtulníku Kiowa Warrior, Eric Conway a Andre Page, jak čtyři zbývajících

tanky ustupují od města a snaží se ukryt v lese. Chvilí nato všechny zahalil hustý bílý dým.

„Odpalují dýmavnice a berou roha,“ poznamenal Page.

„Změň polaritu,“ nařídil Conway do mikrofonu klidným hlasem.

„Provedu,“ opáčil Page a přeprnul infračervené zobrazení z módu „white hot“ na „black hot“.

Na obrazovce před nimi se rázem z bílého kouře vynořily čtyři tanky, jako by stály v jasném slunečním světle.

Conwayovi se ve sluchátkách ozvalo: „Černý vlku dva šest, pozor, další dvě rakety odpáleny.“

„Jen to tam sypejte,“ opáčil Conway.

Zatímco Page namířil laser na čtvrtý tank zleva, Conway znovu obrátil pozornost k listům vrtule. Maličko se hnuli doleva; chyběly necelé dva metry a konce listů by zavadily o druhé patro nemocnice. Střelil pohledem doprava a ujistil se, že tam má trochu víc manévrovacího prostoru, načež jemně naklonil helikoptéru doprava a navedl ji přesně doprostřed parkoviště.

Mezi stromy se spustil ochranný systém napadeného T-90 a na displeji zablikaly menší výbuchy. Ty však nebyly ničím ve srovnání s ohromnou detonací padesátitunového kolosu, k níž došlo pár vteřin nato, když tandemová střela Hellfire narazila do věže tanku.

„Dobrý zásah, Modrý Maxi. Cíl zničen. Nový cíl zaměřen.“

„Rozumím, Černý vlku dva šest. Pal... rakety vypuštěny a letí na cíl.“

LAPRANOVŮV TANK SMRŠŤ NULA JEDNA byl pětadvacet metrů hluboko v lese, když výstražný systém varoval posádku před zaměřením laserem. Kapitán zařval na řidiče, aby honem zajel hlouběji do lesa, a jejich T-90 si při pokusu o ústup horečně razil cestu mezi borovicemi.

Za okamžik odpálil automatický ochranný systém nula jedničky antiraketu. Kapitán nemohl dělat nic jiného než pevně stisknout úchyty nad hlavou a zavřít oči.

Ani ty okamžiky paniky a čiré hrůzy, které Arkadij Lapranov zažíval, v něm neprobudily žádný soucit s muži a ženami, jejichž domy od rána demoloval. Krčil se na svém velitelském stanovišti a zoufale doufal, že ho Arena zachrání.

Antirakety zneškodnily dvě střely Hellfire, ale třetí přes obranu prošla. Udeřila do explozivně reaktivního pancíře Kontakt-5 a spustila sérii řízených detonací na jeho povrchu, které měly ztlumit sílu projektilu, jenže

hellfire projel pancířem padesátitunového tanku jako kulka masem. Všichni tři muži uvnitř zemřeli několik mikrosekund po explozi hlavice hellfiru, věž T-90 se vznesla padesát metrů vysoko a celý tank odletěl o pěkný kus dozadu, jako když kopnete do dětské plastové hračky. Tank explodoval a kusy pancíře rozervalo okolní stromy, po sérii následných explozí vyšlehly k chladnému nebi plameny a vyvalil se černý dým.

O MINUTU POZDĚJI PODÁVAL PRAPORČÍK Eric Conway střelcům hlášení o způsobených škodách. „Modrý Maxi šest šest, tady Černý vlk dva šest. Dobrý zásah. Žádné další cíle už nevidím.“

„Rozumím, vracíme se na základnu,“ odpověděl velitel Apache Longbow.

Conway s Pagem si vítězně klepli pěstmi, načež se Černý vlk dva šest naklonil k severu a začal současně stoupat a otáčet se. Nabral horizontální rychlost a cestou na základnu přeletěl čtyřpatrovou budovu nemocnice.

V ZÁKOPU ASI KILOMETR VÝCHODNĚ od nemocnice se Edgar Nolvak posadil, aby lépe viděl na šest doutnajících tankových vraků na kraji lesa.

Nikdo v blátě kolem nejásal ani neslavil. Všichni měli jen mlhavé ponětí o tom, co se právě odehrálo, a nemohli tušit, jestli se k nim lesem už nevalí další vlna ruských válečných strojů. Ukončení ruského útoku ovšem využili. Několik chlapů se rozběhlo k autům, aby s nimi přijeli blíž, a ostatní tahali raněné ze zákopu a nosili je na parkoviště, aby je mohli naložit do civilních vozů a odvézt do nemocnice.

Edgara Nolvaka popadly hrubé, nemotorné ruce a vytáhly ho nahoru. Klouzal blátem a sykal bolestí, neboť zraněné nohy začaly teprve teď přicházet k sobě. Při tom v duchu odříkával modlitbu za své městečko, svou zemi i celý svět, protože měl neodbytné tušení, že to, čeho byl dnes svědkem, je začátkem něčeho velmi zlého.

BITVA U POLVY BYLA ZAZNAMENÁNA jako první střet NATO a Ruska, ale ještě v průběhu odpoledne došlo ve východním Estonsku k tuctu podobných incidentů.

Ruský válečný plán sázel na to, že Aliance nebude ochotna nebo schopna podpořit svého člena. Tahle sázka Rusům nevyšla a druhý den se z Estonska zase stáhli, přičemž celý podnik označovali za úspěch: Jejich jediným úmyslem přece bylo vyhnat teroristy z několika pohraničních vesnic, a to se podařilo.

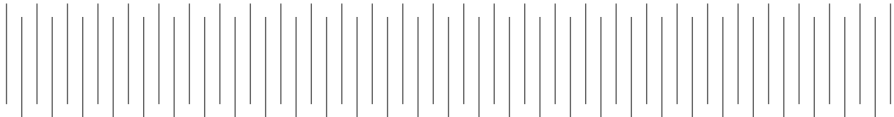

Všichni na Západě ovšem věděli, že Rusové chtěli táhnout až na Tallinn, takže neúspěch neznamenal nic jiného než totální porážku Valerije Volodina. Všem – a možná i samotnému Volodinovi – bylo jasné, že Moskva hrubě podcenila odhodlání NATO obecně a Ameriky konkrétně.

Ale zatímco se na Západě oslavoval ruský ústup, kremelské vedení už chystalo nový plán, jak posunout ruskou moc dál na západ.

A tentokrát Rusové velmi dobře pamatovali na nebezpečí, které pro ně představovaly Spojené státy.

KAPITOLA 4

DVĚ POHLEDNÉ DVACÍTKY SEDĚLY u stolu uprostřed hospody. Pro Emily a Yaldu to byl středeční večer jako každý jiný – pily pivo a svorně nadávaly na práci v Bank of England. Blížila se jedenáctá a naprostá většina lidí, kteří se zašli po práci napít, už dávno zmizela, ale obě ženy dělaly každou středu dlouho do večera – sepisovaly zprávy, což byla nudná a navíc stresující práce. Aby se za tu dřinu nějak odměnily, navykly si chodit každou středu sem do Counting House. Daly si večeri, pár piv a poklábsily, načež vyrazily na metro a do svých bytů na East Endu.

Tenhle rituál provozovaly už rok, takže znaly všechny pravidelné hosty v Counting House, pokud ne jménem, tak aspoň od vidění.

Tohle bylo londýnské City, finanční centrum Londýna. Prakticky všichni muži a ženy, kteří lokál pravidelně navštěvovali, přicházeli z makléřských firem, bank, investičních společností nebo přímo z burzy. Všechny tyhle instituce sídlily v této části města. Samozřejmě se v hospodě tu a tam vyskytl i nějaký cizinec, ale málokdy vzbudil větší pozornost.

Ten večer se však v davu objevila nová tvář a Emily s Yaldou rázem zmlkly, jakmile nově příchozího zahlédly u dveří.

Byl to vysoký muž kolem třicítky, měl na sobě elegantní šedý oblek, který signalizoval peníze a postavení, a ani konzervativní střih saka nemohl zakrýt vypracované tělo.

Přišel sám, sedl si do boxu na kraji baru, vyšrouboval z lampičky na stole maličkou žárovku a zůstal tam sedět v pološeru. Když k němu za okamžik přistoupila servírka, objednal si a zanedlouho mu na stole přistála pinta ležáku. Při pití se díval na svoje pivo a několikrát si překontroloval telefon, ale jinak se zdálo, že je hodně zamyšlený.

Nezájem o okolí a zadumanost ovšem jenom zvýšily hodnotu jeho akcií u Emily a Yaldy, které z něj nespouštěly oči.

V době, kdy muž začínal pít druhé pivo, měly v sobě ženy z Bank of England už polovinu třetího. Nebyly to žádné upejpvavé květinky; obvykle startovaly ze židlí, jakmile v hospodě zpozorovaly dobře vyhlížejícího chlapa, nezatíženého dámským doprovodem nebo snubním prstenem. Ale tentokrát se Emily, rusovláska z Fulhamu, ani Yalda, bruneta pákistánského původu, která se narodila a vyrostla v Ipswitchi, za tím vysokým mužem v rohu nijak nehrnuly. Nevypadal našťvaně ani krutě, ale z řeči jeho těla nevyzařoval ani náznak vstřícnosti.

S postupujícím večerem se z toho stávala zkouška odvahy; smály se, jak se jedna druhou pokoušela ponouknout, aby šla zkusit štěstí. Nakonec si Emily poručila tekutou kuráž v podobě panáku jägermeistera a obrátila ho do sebe na ex. Počkala pár vteřin, než se účinky likéru projeví, pak vstala a zamířila na druhou stranu hospody.

JACK RYAN JR. SI VŠIML RUSOVLÁSKY, když byla dvacet kroků od něj. *Sakra, zaklel polohlasem. Na tohle nemám náladu.*

Hypnotizoval sklenici zlatavého ležáku před sebou a toužebně si přál, aby žena ztratila odvahu dřív, než dojde k jeho stolu.

„Nazdárek.“

Jacka velmi zklamaly jeho vlastní schopnosti sugesce.

„Napadlo mě, že za váma zajdu,“ spustila. „Nechcete objednat něco k pití? Nebo třeba novou žárovku?“

Jack se na ni podíval, ale vyhnul se očnímu kontaktu. Maličko se usmál, snažil se chovat zdvořile, ale zároveň ne moc přátelsky. „Jak se dnes večer máte?“

Emily vykulila oči. „Američan? Věděla jsem, že jsem vás tu ještě neviděla. S kamarádkou jsme se snažily uhádnout váš příběh.“

Jack zase zavrtal pohled do piva. Věděl, že by mu to mělo lichotit, ale nelichotilo. „Není to nic zvláštního, vážně. Posledních pár měsíců pracuju tady v City.“

Podala mu ruku. „Emily. Ráda vás poznávám.“

Jack se jí na chvíli podíval do očí a usoudil, že ještě není úplně opilá, ale moc tomu neschází.

Potřásl jí rukou. „Já jsem John.“

Emily si rukou odhrnula vlasy přes rameno. „Miluju Ameriku. Loni jsem tam byla se svým bývalým. Ne bývalým manželem, ne ne, nic takového, jenom s týpkem, co jsem s ním chvíli chodila, než mi došlo, jaký je to nar-

cistický pitomec. Fakt hajzl. No nic, aspoň jsem z něj vyrazila dovolenou, tak byl nakonec k něčemu dobrý.“

„To je bezva.“

„Z jakého státu vlastně jste?“

„Z Marylandu,“ odpověděl.

Zatímco předtím vykládala, zadívala se mu dlouze do očí. Jack hned pochopil, že si něčeho všimla – a na chvíli znejistěla. Rychle se vzpamatovala a navázala: „To je na Východním pobřeží, že jo? Hned vedle Washingtonu. Na východě jsem nebyla. S bývalým jsme projeli Západní pobřeží, docela se mi líbilo San Francisco, ale doprava dole v L. A. byla fakt příšerná. Navíc jsem si nikdy nezvykla na řízení na pravé straně...“

Najednou Emily vytřeštila oči a zmlkla.

Sakra, zanađával Jack v duchu. A je to tady.

„Pane... Bože.“

„Prosím,“ pronesl Jack tiše.

„Vy jste Junior Jack Ryan.“

Co si Jack pamatoval, nikdo mu takhle v životě ještě neřekl. Napadlo ho, že se té mladé ženě možná trochu plete jazyk. „To jsem. Junior Jack,“ prohlásil.

„To snad není možný!“ vyjekla Emily, tentokrát už docela nahlas. Začala se otáčet za kamarádkou na druhé straně hospody, ale Jack ji jemně vzal za předloktí.

„Emily. Prosím. Byl bych moc rád, kdybyste z toho nedělala velkou vědu.“

Zrzka se rychle rozhlédla po sále, potom střelila pohledem po Yaldě, která je pozorně sledovala. Načež se otočila zpět k Jackovi, spiklenecky přikývla a povídá: „Jasně. Rozumím. Žádný problém. Vaše tajemství je u mě v bezpečí.“

„Díky.“ *Na tohle fakt nemám náladu,* opakoval si Jack v duchu, ale navenek se usmál.

Emily vklouzla do boxu naproti němu.

Krucinál.

Pár minut si povídali, respektive ona jej zasypávala otázkami o jeho životě, co tam dělá a jak je možné, že je tam úplně sám bez ochranky. Odpovídal jí krátce; opět nebyl neurvalý, prostě se jen snažil, aby z každého slova, z každého gesta čísel naprostý nedostatek zájmu o společnost.

Emily nepozvala kamarádku, aby si k nim přisedla, ale Jack si všiml, že kráska s olivovou pletí nezůstala dlouho sama – k jejímu stolu se přišourali dva muži a dali se s ní do řeči.

Pozornost k Emily obrátil zpět, právě když říkala: „Jacku... považoval byste za nevhodné, kdybych vám navrhla, abychom si šli popovídat někam jinam?“

Jack potlačil další povzdechnutí. „Chcete slyšet pravdu?“

„No... jasně.“

„Takže... jo. Bylo by to *nevhodné*.“

Mladá žena se zarazila, nevěděla, co si o Američanově odpovědi myslet. Než se zmožila na odpověď, Jack dodal: „Omlouvám se. Zítra ráno musím hrozně brzy vstávat.“

Emily prohlásila, že to chápe, načež Jackovi řekla, ať nikam neodchází. Odběhla ke svému stolu, vzala si z něj kabelku a rychle se vrátila. Vytáhla svou vizitku a pero a začala na kartičku psát svoje telefonní číslo.

Ryan se napil ležáku a pozoroval ji.

„Doufám, že mi zavoláte, až budete mít volněji. Ráda vás provedu po městě. Žiju tady od malička, takže byste našel i horší průvodkyni.“

„To je mi jasné.“

S přehnanou okázalostí mu podala vizitku. To gesto bylo zjevně určené kamarádce, která mezitím už zase seděla u stolu sama. Jack si od ní navštívenku s nuceným úsměvem vzal; kvůli ní přistoupil na tu malou hru. Konec konců mu vyšla vstříc a nezačala vyřvávat na celou hospodu, že je synem amerického prezidenta.

„Moc ráda jsem vás poznala, Jacku.“

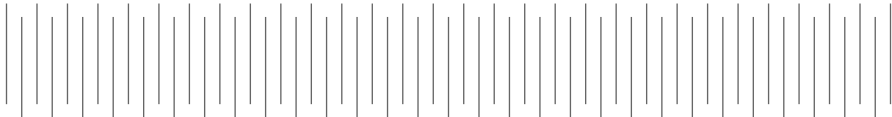
„Nápodobně.“

Potom Emily trochu neochotně odešla ke svému stolu a Jack dopíjel pivo. Vizitku si zastrčil do kapsy kabátu; až přijde domů, hodí ji na polici, kde se válela už skoro desítka dalších vizitek, ubrousků a utržených kusů obálek. Na všech byla telefonní čísla žen, s nimiž se za pouhé dva týdny v Británii za podobných okolností seznámil.

Dopíjel pintu a záměrně se nedíval k Emilynu stolu, ale pár vteřin nato zrzčína kamarádka vykřikla tak nahlas, že to musela slyšet celá hospoda: „Nekecej!“

Jack sáhl do náprsní kapsy saka pro peněženku.

KAPITOLA 5

ZA DVĚ MINUTY UŽ STÁL VENKU na chodníku a sám se vypravil na stanici metra Bank. Nemohl se přitom zbavit pocitu, že ho někdo sleduje. Měl nejspíš jenom pocuchané nervy – neměl důvod domnívat se, že ho někdo skutečně sleduje, ale pokaždé, když ho nějaký úplně cizí člověk poznal, zesílily jeho obavy, že přes veškerou snahu a při nejlepší vůli dál vystavuje nebezpečí lidí, na nichž mu záleží.

Do Británie přijel v domnění, že nepozorovaně splyne se zdejší společností, ale za ty dva týdny mu už minimálně půltucet lidí – v hospodách, v metru, nebo když stál frontu na smaženou rybu a hranolky – dal najevo, že ví přesně, co je zač.

Jack Ryan Jr. byl stejně vysoký jako jeho slavný otec, měl stejnou silnou čelist a pronikavé modré oči. Zamklada se objevoval v televizi, a přestože v posledních letech dělal, co mohl, aby unikl pozornosti, pořád byl svému mladšímu já natolik podobný, že nemohl prakticky nikam přijít, aniž nezbudil pozornost.

Před pár měsíci pracoval na čemsi pro Univerzitu, když zjistil, že čínská tajná služba ví něco o tom, kdo je a čím se skutečně živí. Fakt, že ho nepřítel odhalil, kompromitoval nejen samotného Ryana, ale i jeho přátele a spolupracovníky, a navíc hrozilo, že kompromituje i otcovu administrativu.

Zatím nedělali Číňané žádné problémy; Jack doufal, že jeho otcem nařízený nálet na čínském území poslal do pekla všechny, kdo ho mohli spojovat se zpravodajskou činností, ale tušil, že se spíš nová elita v Pekingu snaží Spojeným státům zavděčit. Nicméně to, že motivy čínských komunistů byly spíš ekonomické než altruistické, nic neměnilo na faktu, že se – aspoň prozatím – chovali víc než slušně.

Jack si uvědomoval, že k jeho celkové nedůvěřivosti a neklidu ještě přispěl nedávný rozchod s Melanie Kraftovou, s níž rok chodil. V Anglii se seznámil s několika ženami (nezadané Britky zjevně zdaleka netrpěly takovou ostý-

chavostí jako Američanky) a párkrát šel na rande, ale jelikož se ještě nedokázal přenést přes rozchod s Melanie, k ničemu vážnějšímu to nevedlo.

Občas si říkal, jestli by ho z toho všeobecného splínu nevyлéčila série nezávazných jednorázovek, ale když došlo na lámání chleba, pochopil, že na tohle prostě není. Rodiče ho vychovali tak, že nic podobného se zkrátka nedělá, a při představě, že by se nějaký hajzl choval k některé s jeho sester jako k housce na krámě, zatíнал vzteky ruce v pěsti.

Musel se smířit s tím, že mu sice nedělá nejmenší problém přitáhnout pozornost opačného pohlaví, ale nikdy z něj nebude žádný Casanova.

Jack odjel do Británie hlavně proto, aby se po tom prozrazení co nejvíc vzdálil lidem z Univerzity. Řediteli Univerzity Gerrymu Hendleyemu oznámil, že by chtěl příštích pár měsíců zdokonalovat své analytické schopnosti. Bez příslušných bezpečnostních prověrek nemohl dost dobře zaklepat na dveře CIA nebo NSA, a vzhledem k tajným operacím, které Jack Ryan Jr. v předchozích letech absolvoval, mohl na nějaké prověrky rovnou zapomenout. Jenže Gerry vždy dokázal přijít s něčím neortodoxním. Hned Jackovi navrhl, ať se pustí do analýz mezinárodního obchodu, a slíbil mu, že když nastoupí do té správné firmy, zabředne až po krk do světa vládní korupce, organizovaného zločinu, drogových kartelů a mezinárodního terorismu.

To se mladému Ryanovi zamlouvalo.

Gerry mu nabídl, že ho seznámí s pár lidmi, ale Jack si chtěl prošlapat vlastní cestu. Trochu si proklepl firmy, které se zabývaly obchodními analýzami, a zjistil, že jednou z největších a nejlepších je britská společnost Castor and Boyle Risk Analytics Ltd. Z toho, co se Ryan, dočetl, natahovala C&B prsty prakticky do všech koutů světa mezinárodních financí.

Ani ne týden poté, co firmu Castor and Boyle oslovil, přiletěl do Londýna na pohovor, aby se ucházel o post analytika a smlouvu na šest měsíců.

Hned na první schůzce Ryan spolumajiteli firmy Colinu Boylovi oznámil, že nestojí o žádnou protekci. Rovnou mu řekl, že jestli ho vezmou, udělá všechno pro to, aby skryl svou totožnost, a požádal jej, aby společnost respektovala jeho soukromí a udělala totéž.

Klientelismus a nepotismus byly tady v City v podstatě neoficiální měnou, takže Boyla zarazilo a zaujalo, že syn amerického prezidenta nestojí o nic jiného než se stát dalším z řady mladých analytiků tvrdě pracujících na počítačích v maličkých kójiích.

Boyle ho chtěl za takový chvályhodný projev vysoké morálky ihned přijmout, ale když si to mladý Ryan výslovně přál, podrobil ho obvyklé celo-

denní baterii přijímacích testů. Účetnictví, výzkumné metody, osobnostní dotazník, důkladný test znalostí politiky, aktuálních událostí a geografie. Ryan všechny zkoušky úspěšně absolvoval, Boyle mu nabídl práci a do Baltimoru se vrátil, jen aby si zabalil a připravil byt na delší nepřítomnost.

Deset dní nato se Ryan hlásil do služby u Castora a Boyla.

Teď měl za sebou první dva týdny a musel přiznat, že ho ta práce fascinuje. Dělal sice finanční, nikoli zpravodajské analýzy, ale připadalo mu, že jsou to vlastně dvě strany stejné mince, ne dva odlišné obory.

C&B operovala v překvapivě tvrdém a rychle se vyvíjejícím průmyslu. Colin Boyle byl známější tváří firmy a tím, kdo práci společnosti propagoval v médiích, ale výkonnou složku měl na starosti Hugh Castor. Ten měl za sebou dlouholetou kariéru v britské kontrarozvědce MI5 za studené války a po odchodu ze služeb státu se mu podařilo úspěšně přejít do sféry korporátní bezpečnosti a obchodního zpravodajství.

Firma zaměstnávala specialisty na forenzní účetnictví a audit účetních knih, ale od Ryana se takhle na začátku chtěly spíš obecné analýzy.

Nebylo to úplně totéž jako jeho předchozí analytická práce pro Univerzitu. Neprobíral se složkami plnými přísně tajných, citlivých zpravodajských informací, aby vystopoval nějakého teroristu. Místo toho rozmotával spleť obchodní vazby neprůhledných krycích společností a snažil se co nejvíc proniknout do globální skořápkové hry, aby mohli klienti Castora a Boyla dělat na trzích informovaná rozhodnutí.

Nezabíjel špehy v Istanbulu ani nelikvidoval nepřátele Ameriky v Pákistánu, ale stejně měl pocit, že dělá něco důležitého, byť jen třeba pro klienty svého zaměstnavatele.

Krátkodobý plán měl Jack naprosto jasný – chtěl co nejvíc proniknout do tajů finanční kriminality a forenzních obchodních analýz, a zároveň se držet co nejdál od Hendleyho a spol., aby Univerzitu nezkompromitoval ještě víc, než už se mu to povedlo.

Ale to byl jenom krátkodobý výhled. A ten dlouhodobý? Z dlouhodobého hlediska Jack vlastně nevěděl, co dělat. Kam by měl jít. Chtěl se zase připojit k Univerzitě, jakmile obnoví činnost, ale netušil, kdy k tomu dojde.

Když bylo jeho otci tolik co jemu, měl za sebou už službu u námořní pěchoty, stačil se oženit, získat doktorát, vydělat balík na akciových trzích, napsat knihu a zplodit dítě.

Jack byl hrdý na svou práci pro Univerzitu, ale jako syn prezidenta Jacka Ryana to bude mít vždy nesmírně těžké, aby vykročil z otcova stínu.

• • •

VE 23.50 VYSTOUPIL Z METRA ve stanici Earl's Court a s několika málo spolucestujícími vyšel na ulici. Rozpršelo se a Ryan jako obvykle zapomněl deštník v kanceláři. U východu si ze stojanu vzal jedny zadarmo rozdávané noviny, přidržoval si je nad hlavou a přešel ulici do rezidenční čtvrti.

Kráčel úplně sám deštivou ulicí. Na Hogarth Road zpomalil, otočil se a ohlédl přes rameno. Byl to zvyk, který si vypěstoval při práci pro Univerzitu v zahraničí. Ne, nechystal se provést SDR, tedy nacvičený únik před potenciálními pronásledovateli, při němž by se minimálně hodinu vracel, náhle měnil směr a vystřídal několik dopravních prostředků. Ale aspoň se měl na pozoru před kýmkoliv, kdo by ho mohl sledovat.

Jack měl tolik duchapřítomnosti, aby pravidelně měnil své návyky, kdykoliv to bylo možné. Proto například každý večer chodil do jiné restaurace a vzhledem k tomu, kolik možností se mu naskývalo ať už v City, kde pracoval, nebo tady v Kensingtonu, kde bydlel, měl jistotu, že přinejmenším několik měsíců nebude mít o nové podniky nouzi.

Nestřídal jenom hospody; každou noc se také vracel domů trochu jinou cestou. Spleť ulic v Kensingtonu mu umožňovala přicházet a odcházet z bytu pokaždé trochu jinak.

Ale přes všechna ta bezpečnostní opatření se Jack nemohl zbavit pocitu, že ho někdo sleduje. Nebylo to nic konkrétního a neměl jediný důkaz, který by jeho podezření podporoval, ale občas ráno, když se šel před svítáním proběhnout nebo jel z Kensingtonu do City, někdy odpoledne, když šel na oběd s kolegy, a většinou večer, když se sám vracel domů, měl neodbytný pocit, doslova na sobě cítil něčí oči.

Byli to Číňané? Sledovali ho sem do Londýna? Mohla to být britská kontrarozvědka, která na něj neformálně dohlížela? Nebo že by se dověděli něco o jeho dřívější činnosti?

Vlastně to mohla být i americká Tajná služba, která chtěla mít jistotu, že je v bezpečí. Konec konců byl prvním dítětem úřadujícího amerického prezidenta, které odmítlo ochranu Tajné služby. Spousta lidí z toho měla těžkou hlavu a agenti sice neměli žádný mandát ho chránit, ale ani tak nemohl tu možnost vyloučit.

Čím víc se zamýšlel nad tím, proč má pocit, že ho někdo sleduje, tím víc sílilo jeho přesvědčení, že to není nic jiného než paranoia.

Na Cromwell Road se znovu ohlédl. Jako pokaždé, když si „překontroloval šest hodin“, nikdo za ním nebyl.

Za pár minut zahrnul Jack do Laxham Gardens, podíval se na hodinky a zjistil, že je krátce po půlnoci. Bude muset rychle usnout, aby naspal aspoň pět hodin, než ráno vstane, aby se šel proběhnout.

Vešel do svého domu, přičemž se ve dveřích naposledy otočil, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Jako předtím, nikdo tam nebyl.

Byla to jen jeho představivost.

Paráda, Jacku. Když byl táta ve tvém věku, zachraňoval britskou královskou rodinu před zabijáky z IRA a pronásledoval sovětské ponorky. A ty si nejsi schopn ani zajít do hospody, aniž bys začal trojčit.

Sakra, chlape. Vzpamatuj se.

Od té doby, co se stal členem Univerzity, podnikl určitá opatření, aby unikl pozornosti, ale když teď stoupal po schodech ke svému bytu, došlo mu, že jeho cílem měla být úplná anonymita. Byl daleko od domova a úplně sám. Takže zásadní změna fyzického vzhledu byla možná a velmi žádoucí.

V tu chvíli se rozhodl, že si nechá narůst vousy, ostříhá si vlasy nakrátko, změní styl oblékání a zase začne chodit do posilovny, aby si trochu vypracoval tělo.

Nebude to změna přes noc, to mu bylo jasné, ale bude ji muset podstoupit, aby se zase dokázal uvolnit a začít trochu normálně žít.

KAPITOLA 6

O dva měsíce později

DINO NADIĆ SEDEĽ ZA VOLANTEM své lady a prohlížel si kolonu luxusních SUV, zaparkovaných na druhém konci náměstí. V řadě za sebou tam stál pŕltucet BMW, land cruiserŕ a mercedesŕ a za nimi do noci zářil neonový poutač jedné z nejelegantnějších restaurací ve městě.

Byla to pěkná auta a pěkná restaurace. Ale na Nadiće žádný velký dojem neudělaly.

Stejně to tam celé pošle ke všem čertŕm.

Kdyby byl kdekoliv jinde na světě, signalizovala by taková kolona, že si na pozdní večeri vyrazil nějaký velmi důležitý člověk, ale tohle byla Moskva – tady se mohl slušnou řádkou předražených dodávek a početnou ochrankou pochlubit kdejaký gangster nebo byznysmen s dobrými kontakty.

Přítomnost tolika drahých aut a drsně vyhlízejících chlapíků v oblecích tedy Nadiće nepřesvědčila, že by uvnitř večerel někdo důležitý. Říkal si, že to nejspíš bude nějaký místní tvrdák nebo zkorumpovaný úředník z bernáku.

Jeho dnešní cíl přišel pěšky; byl to jen zahraniční byznysmen – někde ho možná považovali za důležitého, ale tady ne. Žádná osobnost z podsvětí ani politik. Byl to Angličan, veleúspěšný manažer fondu, který investoval na rozvíjejících se trzích, jménem Tony Haldane. Oběť identifikoval z bezprostřední blízkosti, když v sedm hodin večer sám vcházel do restaurace Vanil, potom se Nadić přesunul sem ke stromořadí na druhém konci ulice. Zaparkoval svou ladu v placené zóně na Gogolevského bulváru, uvelebil se na sedadle řidiče s telefonem na klíně a očima přišpendlenýma na dveře restaurace.

Mobilní telefon, který mu ležel na stehně, měl vyslat signál, který aktivuje detonátor improvizovaného výbušného zařízení, ukrytého v květináči přímo přede dveřmi.

Nadić ze vzdálenosti sto dvaceti metrŕ viděl, jak početná ochranka a řidiči postávají kolem květináče a nemají ani tušení, v jakém jsou nebezpečí.

Pochyboval, že by kterýkoliv z nich výbuch přežil. A bylo mu to úplně fuk.

Bubnoval prsty do volantů – z nervozity, ne z nudy – a cítil, jak se mu s přibývajícím minutami zrychluje tep. Bez ohledu na to, jak dlouho už Dino tyhle věci dělal, pokaždé ho zaplavila vlna adrenalinu. To duševní vzepětí při plánování, přípravě a samotném provedení atentátu, to čekání na explozi, ten zápach spáleného akcelérátoru, umělé hmoty a, ano, dokonce i lidského masa.

Nadić to vzrušení poprvé poznal před dvaceti lety, když se jako mladý příslušník chorvatských polovojenských oddílů zapojil do války na Balkáně. Jakmile Chorvatsko uzavřelo mír se Srbskem, došlo Nadićovi, že ho válčení tak baví, že nedokáže jen tak přestat. Obratem vytvořil žoldnéřskou skupinu, která podnikala výpady na bosenské území a pod záštitou bosenské vlády likvidovala srbské vojenské hlídky. O jeho skupinu se začala zajímat CIA, která následně jemu i jeho mužům poskytla výcvik a vybavení.

Netrvalo dlouho a Američané pochopili, jak velkou udělali chybu. Nadićova chorvatská polovojenská jednotka se zapletla do válečných zvěrstev proti srbskému civilnímu obyvatelstvu v Bosně, načež s nimi CIA přerušila veškeré vztahy.

Když válka definitivně skončila, začal Nadić nabízet své služby jako nájemný vrah. Nejdřív operoval na Balkáně a na Blízkém východě, a pak se – na přelomu tisíciletí – přesunul do Ruska, kde zabíjel pro jakoukoliv figurku z podsvětí, která si ho zrovna najala.

Pár let se mu v branži slušně dařilo, takže si mohl doma v Chorvatsku koupit dům, kam se uchýlil do jakéhosi částečného důchodu a žil z peněz, které si za deset let vydělal v Rusku. Ovšem čas od času dostal pracovní nabídku, kterou nemohl odmítnout.

Jako atentát na Haldanea. Zákazník, jistá osobnost z ruského podsvětí, nabízel královskou odměnu za operaci, kterou Nadić vyhodnotil jako nepřiliš riskantní. Rus velmi konkrétně určil místo a čas útoku, navíc Nadićovi zdůraznil, že chce něco opravdu velkého a smělého.

Nět problem, ujistil tenkrát Dino zákazníka. Velké a smělé akce, to on uměl.

Pomalů, dlouze vydechl, aby se zklidnil. Dělal, co mohl, aby se uvolnil.

Kdysi dávno ho Američané naučili jednu anglickou frázi a on ji teď vyslovil nahlas.

„Stay frosty.“ *Zůstaň klidný, ale buď ve střehu.*

Stala se jeho rituálem v tom závěrečném tichu před rykem akce, kdykoli ji vyslovil, cítil se lépe. Američany nenáviděl; konec konců se obrátili proti

němu, byl pro ně nespolehlivý, ale nemohli mu vzít výcvik, který mu předtím poskytli.

A on ten výcvik zase jednou dobře využije.

Dino se podíval na hodinky a potom přes ztemnělé náměstí na cílovou oblast. Nepoužíval dalekohled. Chlapa, který sedí v autě a dalekohledem sleduje místo, kde brzy vybuchne bomba, by si velkou pravděpodobností všiml kolemjdoucí nebo někdo v oknech okolních domů a obchodů. Pokud by vyšetřovatelé po výbuchu získali jakýkoliv popis jeho auta, ministerstvo vnitra by nechalo prozkoumat hodiny záznamů z bezpečnostních kamer v širokém okolí. A brzy by ho identifikovali.

To nepřicházelo v úvahu. Dino hodlal z téhle operace vyjít čistý jako lilie, takže zkrátka musel z té dálky dost napínat oči. Lidé, kteří si ho najali, žádali vzteklé prohlášení, takže bombu schválně výrazně předimenzoval. I proto zaparkoval auto přece jenom o kousek dál od cíle, než by býval rád.

Na tu vzdálenost mu nezbývalo nic jiného než identifikovat oběť při odchodu z podniku podle světle hnědého kabátu z velbloudí srsti a Dino usoudil, že to bohatě stačí.

Znovu se podíval na hodinky.

„Stay frosty,“ zopakoval anglicky, potom přešel do rodné chorvatštiny: „*Požuriti, prokletnice!*“ Tak dělej, sakra!

ČTYŘČLENNÁ OCHRANKA V ČERNÝCH OBLECÍCH hlídkovala před rudým závěsem, který odděloval soukromý salonek od zbytku restaurace. Pravidelní hosté Vanilu byli zvyklí v tomhle dost nebezpečném městě vídat spousty neuniformovaných bezpečnostních pracovníků, ale už zběžný pohled na tuhle skupinku prozrazoval, že se jedná o špičkové bodyguardy, nikoli mnohem běžnější sortu pouličních raubířů nasoukaných do obleků.

Za kordonem bodyguardů a za samotným závěsem seděli u stolu ve velké, jinak úplně prázdné místnosti dva muži ve středním věku a popíjeli brandy.

Jeden z nich měl na sobě šedý flanelový oblek značky Burberry. Uzel na modré kravatě měl pevný a rovný, jako by bylo osm hodin ráno. Anglicky, ale se silným ruským přízvukem, prohlásil: „Moskva byla vždy nebezpečným místem. Ale v posledních pár měsících se situace exponenciálně zhoršila.“

Na druhé straně stolu sedící britský občan Anthony Haldane byl oblečený neméně elegantně. Modrý oblek s proužkem z Bond Street měl dokonale vyžehlený a na nedalekém věšáku visel jeho kabát z velbloudí

srsti. Usmál se; ta poznámka jej překvapila. „Od šéfa národní bezpečnosti to jsou znepokojivá slova.“

Místo odpovědi se Stanislav Birjukov napil *čacı*, gruzínské brandy destilované z vinných slupek. Až když si otřel ústa cípem ubrousku, poznamenal: „SVR je ruská *zahraniční* rozvědka. V cizině se nám momentálně daří celkem dobře. Za tuhle katastrofu, jak v Rusku, tak v sousedních zemích, vděčíme domácí bezpečnostní službě FSB.“

„Promiň, že jsem hned nerozlišil mezi FSB a SVR,“ omlouval se Haldane. „Pro starého pardála, jako jsem já, je to pořád všechno KGB.“

Birjukov se usmál. „A pro někoho ještě staršího bychom všichni byli čekisti.“

Haldane se uchechtl. „Přesně, ale ty si už ani já nepamatuju, starý brachu.“

Birjukov si přidržel skleničku proti světlu a chvíli si upřeně prohlížel tmavě zlatavou tekutinu uvnitř, jako by promýšlel každé slovo. „Jako cizinec to možná nevíš, ale FSB má právo zasahovat nejen na území Ruska, ale i ve všech zemích Společenství nezávislých států, přestože se jedná o suverénní národy. O sousedních státech mluvíme jako o „blízkém zahraničí“.“

Haldane naklonil hlavu ke straně. Předstíral, že to skutečně nevěděl, a Birjukov dělal, že Haldaneovi tu lež věří. „Pravda, může to být poněkud matoucí,“ dodal Rus.

„Je trochu divné, když ruská kontrarozvědka operuje na území bývalých republik,“ utrousil Haldane. „Skoro jako by někdo zapomněl špionům říct, že Sovětský svaz už neexistuje.“

Birjukov neodpověděl.

Haldane věděl, že ředitel SVR musí mít nějaký důvod, proč ho dnes pozval na skleničku, ale prozatím držel Rus všechny karty pěkně schované. Každá poznámka byla vykalkulovaná. Angličan se ho pokusil vylákat z ulity. „Máš pocit, že ti lezou do zelí?“

Birjukov se rozchechtal. „Jen ať si FSB ty státy nechá. Moje práce v Paříži, Tokiu a Torontu je radost ve srovnání s tím, co musejí dělat v Grozném, Almaty a Minsku. Naše sesterská služba teď prochází nepěk-ným obdobím.“

„Mohu z toho vyvozovat, že o tomhle jsi se mnou chtěl mluvit?“

Birjukov odpověděl na Angličanovu otázku otázkou: „Jak dlouho už se známe, Tony?“

„Od konce osmdesátých let. Jako kulturní atašé jsi působil na sovětské ambasádě v Londýně a já byl na ministerstvu zahraničí.“

„Já dělal pro KGB a ty pro britskou rozvědku,“ opravil ho Birjukov.

Chvíli se zdálo, že Haldane začne protestovat, ale opravdu jenom chvíli. „Mělo by smysl to popírat?“

„Tenkrát jsme byli děti, co?“ poznamenal Rus.

„To je fakt, starouši.“

Birjukov se k němu naklonil blíž. „Nechci tě šokovat, příteli, ale vím, že máš stále úzké vazby na svou vládu.“

„Pokud tím chceš říct, že jsem loajálním poddaným Jejího Veličenstva, pak ano.“

„*Něť*. To jsem tím říct *nechtěl*.“

Haldane povytáhl obočí. „Ředitel ruské zahraniční rozvědky mě obviňuje, že jsem cizí špion v hlavním městě Ruska?“

Birjukov se zase odtáhl. „Nemá smysl to dramatizovat. Je naprosto přirozené, že udržuješ dobré vztahy s MI6. Trocha vzájemné přátelské výpomoci mezi byznysmenem s dobrými kontakty a tajnou službou vaší země není nic jiného než oboustranně výhodná obchodní politika.“

Takže *o tohle jde*, blesklo Haldaneovi hlavou a trochu se mu ulevilo. Stan chce prostřednictvím starého přítele kontaktovat britskou rozvědku.

Dává to smysl, pomyslel si Haldane, zatímco dopíjel svou skleničku. Asi by nešlo, aby si šéf SVR zašel na kus řeči na britskou ambasádu.

„Ano, mám pár přátel na zajímavých pozicích v MI6,“ připustil Haldane, „ale prosím, nepřeceňuj moje možnosti. Už je to dávno, co jsem ze služby odešel. Můžu předat jakýkoliv vzkaz, budeš-li chtít, ale čím jasněji se vyjádříš, tím menší je pravděpodobnost, že to celé nějak zvořu.“

Birjukov oběma nalil další sklenku *čáčky*. „Tak dobře. Řeknu to naprosto jasně. Přišel jsem tě, a tvým prostřednictvím Spojené království, informovat, že náš prezident usiluje o sloučení našich dvou zpravodajských služeb a obnovení zastřešující organizace zodpovědné za zahraniční i domácí bezpečnost.“ A dodal: „Podle mě je to velmi špatný nápad.“

Angličan div nevyprskl brandy. „On chce vzkřísit KGB?“

„Nechce se mi věřit, že by měl Kreml, byť se jedná o Kreml prezidenta Valerije Volodina, tolik drzosti, aby novou organizaci pojmenoval *Kamitět gasudárstvěnoj bėzapásnosti*, ale role nové služby bude prakticky stejná jako té staré. Vznikne jediná organizace, která bude mít na starosti veškerou výzvědnou činnost, zahraniční i domácí.“

„Sakra práce,“ zaklel polohlasem Haldane.

Birjukov vážně pokýval hlavou. „Nepřinese to nic dobrého.“

To byl podle Haldanea obrovský eufemismus.

„Tak co za tím je?“

„Tempo událostí se zrychluje, na domácí ruské scéně i v bývalých republikách. Od toho neúspěšného útoku na Estonsko před pár měsíci rozšiřuje prezident Volodin a jeho lidé ruskou sféru vlivu na všech frontách. Chce získat větší moc a vládu nad bývalými satelity. Když si moc a vládu nemůže vzít s tanky, vezme si ji se špiony.“

Tohle Haldane věděl, protože toho byly plné zprávy. Za poslední rok si Bělorusko, Čečensko, Kazachstán i Moldavsko zvolily tvrdě proruské a protizápadní vlády. Ve všech případech byli Rusové obviňováni, že volby ovlivňovali, ať už politicky, prostřednictvím tajných služeb nebo zločineckých struktur, ve prospěch Moskvy.

V několika sousedních státech, z velké části za přispění Moskvy, zavládl chaos. Invaze do Estonska nebyla úspěšná, ale ve vzduchu neustále visela hrozba vpádu na Ukrajinu. K tomu přičtete v podstatě občanskou válku v Gruzii, vyhrocené prezidentské kampaně v Lotyšsku a Litvě, nepokoje a protesty v dalších sousedních zemích.

„Celé to probíhá v režii šéfa FSB Romana Talanova,“ pokračoval Birjukov. „Předpokládám, že jakmile ovládne veškeré ruské zahraniční výzvědné aktivity, může rozšířit svůj vliv ještě dál a začít destabilizovat i národy mimo oblast blízkého zahraničí. Rusko vpadne na Ukrajinu, pravděpodobně do několika týdnů. Zabere Krym. A pokud tam nenarazí na odpor Západu, ukousne si ještě větší kus země, nejspíš všechno až k Dněpru. Až toho dosáhnou, začne podle mě Volodin z pozice síly uzavírat výhodná spojení, jak s dalšími sousedními zeměmi, tak s bývalými členy Varšavského paktu. Věří, že dokáže pod vládu Kremlu vrátit všechny satelity. Polsko, Českou republiku, Maďarsko, Bulharsko, Rumunsko. To budou další kostky domina, které padnou.“

Birjukov popíjel, ale Haldaneovi najednou v krku vyschlo. Tohle zavnělo přinejmenším novou studenou válkou, která se velmi snadno mohla zvrtnout v horkou. A Birjakova znal dost dlouho na to, aby věděl, že nemá sklon k přehánění.

„Když Talanov převezme povinnosti SVR, co udělají s tebou, Stane?“ zeptal se.

„Trápí mě osud naší křehké demokracie. Obávám se o svobodu ruského lidu. Znepokojuje mě nebezpečné velikášství, které může vyvolat ničivou válku se Západem.“ Usmál se a pokrčil rameny. „Nelámu si hlavu s tím, kde a pro koho budu pracovat.“

Potom dodal: „Brzy pro tebe budu mít víc informací. Oba jsme přece v minulosti kultivovali informační zdroje. Chce to čas.“

Haldane se překvapeně zasmál. „Ty chceš být *můj* agent?“

Ředitel SVR se k němu naklonil přes stůl. „Jsem levnější než většina ostatních. Nechci za to nic než ujištění, že Západ udělá, co bude moci, samozřejmě v politické rovině, aby zmařil pokus FSB ovládnout ruskou zahraniční výzvědnou službu. Když tohle pustíš do světových médií, mohlo by to zchladit Talanovy a Volodinovy choutky.“

Haldane se neubráníl pomyslení, jaké budou mít asi tyhle zprávy dopad na jeho investice v Evropě. Konec konců byl teď především byznysmen. Ale rychle to obchodnické myšlení vytěsnil z hlavy a snažil se vzpomenout si na někdejší život mezi zpravodajci.

Nebylo to nic jednoduchého; pro MI6 už nepracoval skoro dvacet let. Zvedl ruce do výšky na znamení, že se vzdává. „Já... já už jsem ale vážně mimo hru, příteli. Samozřejmě se můžu rovnou vrátit do Londýna a promluvit s nějakým starým známým, a oni pak najdou někoho vhodného, kdo by v budoucnu mohl posloužit jako prostředník mezi nimi a tebou.“

„Ty, Tony. Budu mluvit jenom s tebou.“

Haldane pomalu přikývl. „Rozumím.“ Na chvíli se zamyslel. Potom prohlásil: „Příští týden tady mám další obchodní jednání. Můžeme se zase sejít?“

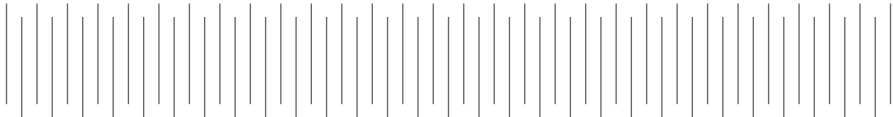
„Ano, ale potom budeme tok informací muset zautomatizovat.“

„Rozhodně. Pochybuju, že by byl dobrý nápad, abychom se scházeli pravidelně.“

Stanislav se usmál. „Měl bych tě varovat. Moje žena je úplně stejně nebezpečná jako ředitel FSB Roman Talanov.“

„Tak *o tom* dost pochybuju, starý brachu.“

KAPITOLA 7

PREZIDENT SPOJENÝCH STÁTŮ JACK RYAN čekal před Jižním portikem Bílého domu. Vedle něj stála jeho žena Cathy a z obou stran agenti Tajné služby. Bylo svěží jarní odpoledne, nebe jasně modré a teplota se držela kolem sedmi stupňů nad nulou, takže se Ryan při pohledu na příjždějící Ford Expedition nemohl ubránit myšlence, že jsou ideální podmínky pro společné fotografování s hostem na Jižním trávníku.

Ale dnes se fotit nebude, ostatně toto setkání se ani neobjeví v návštěvní knize Bílého domu. Oficiální program prezidenta, který si mohl – z Ryanovi nepochopitelných důvodů – na internetu kdokoliv přechyt, definoval jeho dnešní činnost velice vágně. Stálo tam jen: „Soukromý oběd – rezidence. Od 13.00 do 14.30.“

A kdyby dal na ministra zahraničí Scotta Adlera, tohle setkání by se vůbec neuskutečnilo.

Jenže byl americkým prezidentem a v tomhle případě si prosadil svou. Dnešní host byl jeho přítel, zrovna přijel do města a Ryan neviděl důvod, proč by ho neměl pozvat na oběd.

Zatímco čekali, až expedition zastaví, naklonila se Cathy Ryanová blíž ke svému manželovi. „Tenhle chlap na tebe jednou namířil zbraň, že jo?“

To je *fakt*, připustil Ryan v duchu.

S potutelným úsměvem odvětil: „Promiň, drahá. Ale to je tajné. Ostatně Sergeje už znáš. Je to můj přítel.“

Cathy rozverně štípla manžela do paže a zažertovala: „Ale prohledali ho, že jo?“

„Cathy,“ zamračil se na ni naoko Ryan, a potom také zavtipkoval: „Sakra... to doufám.“

Ryanova hlavní bodyguardka Andrea Price-O'Dayová stála tak blízko, že jej slyšela. „Kdyby došlo na nejhorší, pane prezidente, tak myslím, že ho dokážu sejmout.“

Ford Expedition zaparkoval přímo před nimi a jeden z agentů Tajné služby otevřel zadní dveře.

Pár vteřin nato z auta pomalu vystoupil Sergej Golovko, bývalý důstojník KGB a rovněž bývalý ředitel ruské zahraniční výzvědné služby SVR.

„Sergeji!“ uvítal ho Ryan s vřelým úsměvem a napřáženou pravicí.

„Pane prezidente,“ odpověděl Golovko a také se usmál.

Cathy se od něj nechala políbit na tvář; už Sergeje párkrát viděla a zjistila, že je to laskavý a slušný muž, ať už se mezi ním a Jackem v minulosti stalo cokoliv.

Když všichni společně zamířili do nitra Bílého domu, nemohl si Ryan nevšimnout, že Sergej od jejich posledního setkání viditelně zestárl. Sice se usmíval, ale pohyboval se pomalu, šouravě, a v modrém obleku se nezvykle choulil.

Ryan si říkal, že by ho to vlastně ani nemělo moc překvapovat. Statisticky se doba dožití ruského muže pohybovala kolem šedesátky a Sergej už překročil sedmdesátku. Golovko měl navíc za sebou náročné dvoutýdenní přednáškové turné po Spojených státech. Tak proč by neměl vypadat trochu použitě?

Smiř se s tím, Jacku, všichni stárneme.

Když procházeli Diplomatickým přijímacím pokojem, položil Jack menšímu Rusovi ruku na záda. „Jak se máš, příteli?“

„Dobře,“ odpověděl Sergej. A potom s pokrčením ramen dodal: „Od rána je mi trochu šoufl. Včera večer jsem v Lawrence v Kansasu snědl cosi, čemu říkali grilované hovězí hrudí. S něčím takovým se evidentně nesrovnal ani můj plechový ruský žaludek.“

Ryan se zasmál a objal přítele kolem ramen. „To je mi líto. Máme tady v týmu skvělou lékařku. Jestli chceš, můžu ji zavolat, aby si s tebou před obědem promluvila.“

Sergej zdvořile zavrtěl hlavou. „*Nět*. To nic není. Ale děkuji, Ivane Emmetoviči.“ Zarazil se a rychle se opravil: „Totiž, pane prezidente.“

„Ivan Emmetovič je v pořádku, Sergeji Nikolajeviči. Oceňuji tu poctu mému otci.“

ANTHONY HALDANE A STANISLAV BIRJUKOV stáli ve foyeru restaurace Vanil a při oblékání kabátů nezávazně klábosili. Když byli nachystaní k odchodu, zavolal osobní strážce ředitele SVR řidiči jeho range roveru, aby najel přímo před dveře podniku.

Muži si potřásli rukama. „Tak příští týden, Anthony Arturoviči.“
 „*Da svidanija, Stane.*“

Tony Haldane vyšel ven spolu s jedním členem Birjukovovy ochranky, který krácel napřed, aby zkontroloval, jestli je na ulici bezpečno. Samotný Stanislav zůstal stát, obklopen zbylými třemi bodyguardy, ve dveřích a čekal na signál, že může bezpečně vyjít.

Ve chvíli, kdy Haldane došel ke krajnici za kolonou SUV, aby si mávl na taxík, vyvedli agenti Birjukova z restaurace, necelých osm metrů za Angličanem. Právě vkročil mezi dva květináče lemující vstup do Vanilu, když celou scénu zaplavilo oslnivé světlo.

Pár mikrosekund poté otrásla širokým okolím ohlušující rána a tlaková vlna.

Exploze odhodila bodyguardy jako hadrové panenky na silnici, obrněné range rovery odlétly nebo se převrátily jako dětská autíčka, střepiny z výbuchu vytloukly okna a zranily chodce na sto metrů daleko. Přes kvílení desítek autoalarmů bylo slyšet jen to nejhlasitější bolestivé sténání a zděšený křik.

Na druhé straně parku se Dino Nadić posadil na předním sedadle své lady. Předtím si klekl skoro až na podlahu, aby na mobilu stiskl tlačítko odeslat a zůstal při tom mimo případnou dráhu letu nějaké střepiny. Jistil se, ačkoli jeho vůz z větší části chránil roh budovy banky.

Než stačily poslední trosky rozmetané výbuchem dopadnout na zem, nastartoval auto a vjel do mírného večerního provozu. Jel pomalu a klidně, ani jednou se neohlédl zpátky. Jenom když odjížděl z místa zkázy, stáhl okénko a zhluboka se nadechl vzduchu plného kouře a spáleniny.

PREZIDENT JACK RYAN a první dáma Cathy Ryanová zasedli se svým hostem k obědu v jídelně rodinné rezidence ve druhém patře Bílého domu, kterou od prezidentovy ložnice odděloval jen Západní obývací pokoj. Na oběd se k nim připojili ještě ředitelka zpravodajských služeb Mary Pat Foleyová a její manžel, bývalý ředitel CIA Ed Foley.

Pozvat si bývalého šéfa ruských výzvědných služeb na oběd do soukromé jídelny Bílého domu připadalo úzké skupině lidí, kteří o dnešním obědě věděli a pamatovali studenou válku, poněkud bizarní, ale časy se v mnoha směrech změnilly.

Golovko už nebyl členem ruských zpravodajských služeb – vlastně byl teď pravý opak. Jako soukromý občan dost znepríjemňoval život současnému vládcí Kremlu. Ministerstvo zahraničí varovalo prezidenta Ryana, že by Rusové mohli považovat za provokaci, kdyby se dověděli, že si zve

Golovka do Bílého domu na oběd. Jack neochotně ustoupil. Ale jen částečně – nařídil, aby setkání mělo ryze neformální charakter a drželo se v tajnosti.

Sergej Golovko odešel do důchodu před třemi lety a téměř okamžitě se v Rusku dostal na titulní stránky novin, protože se na rozdíl od většiny bývalých špičkových špiónů nepustil do politiky ani do podnikání. Místo toho si Golovko vzal svůj nízký důchod a začal veřejně kritizovat *siloviky* – tedy skupinu kdysi vysoce postavených příslušníků zpravodajských služeb a armádních důstojníků, kteří nyní patřili k nejvyšší a nejmocnější ruské politické elitě. Kreml byl totiž po střechu plný bývalých špiónů a armádních generálů, kteří úzce spolupracovali na tom, aby získali a udrželi moc ve státě. Dovednosti, které si osvojili v dobách, kdy ovládali bezpečnostní složky, teď používali k tomu, aby ovládli všechny stránky veřejného i soukromého života v Rusku.

Dokonce i nový šéf Kremlu, šedesátiletý Valerij Volodin, patřil mezi *siloviky*, neboť mnoho let sloužil v FSB a předtím jako mladý důstojník v KGB. Naprostá většina současných členů exekutivy i legislativy prošla kontrarozvědkou FSB, rozvědkou SVR, nebo vojenskou rozvědkou GRU.

Golovko tedy začal veřejně ventilovat svou nespokojenost s politikou a postupy Volodinovy vlády a ruskému prezidentovi se to pochopitelně nelíbilo. Bývalý šéf SVR ho asi nejvíc dráždil kritikou oslabování demokratických institucí za nového režimu. Golovko samozřejmě věděl, že při takhle tvrdé kritice je jen otázkou času, kdy pro něj přestane být v Rusku bezpečno. A bývalí kolegové z rozvědky ho skutečně zanedlouho varovali, že je v jeho zájmu z Ruska urychleně odjet a neohlížet se zpátky.

S těžkým srdcem se bývalý šéf SVR odstěhoval z vlasti do Londýna, kde poslední rok vedl skromný život. Ovšem ani na okamžik nepřestal kritizovat Volodina a jeho ministry. Vystupoval po celém světě a prakticky každý týden se objevil v nějaké televizi, ať už poskytl rozhovor nebo vystoupil v debatě.

Ryan si Golovka na délku stolu pozorně prohlížel a nemohl se ubránit úvahám o tom, jak někdo, kdo vypadá tak křehce, dokáže vydržet tak brutální pracovní tempo.

Golovko si toho zkoumavého pohled všiml a usmál se. „Ivane Emmetoviči, pověz mi, jak se mají tvoje děti?“

„Všechny se mají dobře. Katie a Kyle chodí do školy tady v D. C. Sally je na Johns Hopkins, zrovna dodělává atestace.“

„Tři doktoři v rodině. Působivé,“ prohlásil Sergej a zvednutou sklenicí vína vzdal hold oběma Ryanovým.

Jack se uchechtl. „Tři doktoři, ale jenom dva lékaři. Jako doktor historie jsem dávno pochopil, že moje specializace není v domě plném dětí tak užitečná jako medicína.“

„A co teď dělá Junior?“ vyptával se Sergej.

„Jack Junior se nedávno přesunul do tvých luhů a hájů. Před dvěma měsíci se přestěhoval do Londýna.“

„Skutečně?“ otázal se mírně překvapený Golovko. „A co tam podniká?“

„Pracuje pro jednu soukromou firmu jako obchodní analytik. Celé dny vyhodnocuje akvizice firem a mezinárodní finanční transakce.“

„Aha, takže je v City.“

„Ano, ale bydlí v Earls Courtu.“

„Pálí mu to jako jeho otcí,“ poznamenal Sergej s úsměvem. „Měl se dát do zpravodajských služeb.“

Americký prezident si nabral trochu salátu, dával si velmi záležet, aby na sobě nedal nic znát.

„Jeden špion v rodině snad stačí, nemyslíte?“ vložila se do hovoru Cathy Ryanová.

Sergej jí připil sklenicí vody. „Samozřejmě. Je to náročné povolání. A je náročné i pro celou rodinu. Musí pro vás být velkou útěchou, že mladý Jack pracuje v tak bezpečném oboru.“

Cathy se napila ledového čaje. „To rozhodně je.“

Jacka napadlo, že jeho žena zvládla tu kamennou tvář mnohem lépe než on.

„Moc rád bych ho viděl,“ pokračoval Sergej. „Nebydlím daleko od Earls Courtu, na Notting Hillu. Třeba by si mladý Ivan Ivanovič udělal některý večer čas a zašel ke mně na večeři...“

„To by určitě moc rád,“ opáčil Ryan.

„Neboj. Nebudu mu vyprávět moc starých válečných historek.“

„Můj syn by ti beztak nevěřil.“

Všichni se rozesmáli. Z přítomných znali všechno, co se mezi těmito dvěma muži odehrálo, jenom Ed a Mary Pat. Cathy si jen obtížně dovedla představit, že ten staříčkový Rus vůbec kdy mohl být pro jejího muže vážnou hrozbou.

Potom se hovor stočil k Edovi a Mary Pat, respektive jejich moskevskému pobytu v osmdesátých letech. Mluvili o tom, jak mají rádi Rusko, tamní lidi i zvyky.

Ryan jedl a nespouštěl oči ze Sergeje na druhé straně stolu. Říkal si, že by jeho starý přítel nejspíš mnohem raději pil vodku, než aby srkal ledový čaj, a místo steaku ze svíčkové by si dal boršč. Vidličkou sice průběžně rejdlil po talíři, ale podle Jacka nesnědl ani sousto.

Cathy se Sergeje zeptala na přednáškové turné, a to ho očividně vzpružilo. Za poslední dva týdny projel skoro tucet amerických měst a z každého si odvezl nějakou hezkou vzpomínku. Všude, kam přijel – tedy vesměs na univerzitách –, mluvil o zkorumpované ruské vládě Valerije Volodina a o stejném tématu chystal také knihu.

„Sergeji, Valerij Volodin má za sebou první rok ve funkci. A včera podepsal zákon, který mu dává pravomoc osobně vybírat guvernéry všech třiaosmdesáti ruských regionů. Z mého pohledu to vypadá, že oklešťování ruské demokracie nabírá tempo,“ poznamenal k tématu Ed Foley.

„Z Volodinova pohledu to dává smysl,“ opáčil Golovko.

„Jak?“

„V průběhu roku proběhnou regionální volby. Existovala možnost, byt celkem malá, že lidé někde zvolí člověka, který nebude úplně loajální vůči centrální vládě. Volodin přitom chce všechno řídit z Moskvy. Pokud dosadí do vedení všech třiaosmdesáti regionů svoje lidi, bude to mít snazší.“

„Jak myslíte, že bude vypadat demokracie v Rusku na konci Volodinova prezidentského mandátu?“ zeptala se Mary Pat.

Golovko se dlouze napil ledové vody. Potom pronesl: „Prezident Volodin označuje svoji vládu železné pěsti slovy: ‚Rusko má speciální demokracii.‘ Tím odkazuje na fakt, že ovládá většinu médií, jmenuje guvernéry a zavírá do vězení byznymeny, kteří podle jeho názoru nehledí při každém svém obchodním rozhodnutí především na zájmy Kremlu.“ Golovko znechuceně zavrtěl hlavou. Ryan si všiml, že se mu v prořídých bílých vlasech perlí pot. „*Speciální demokracie*. Ruské speciální demokracii se všude jinde na světě říká trochu jinak – diktatura.“

Všichni kolem souhlasně přikyvovali.

„V tom, co se teď odehrává v Rusku, nejde o vládu. Je to jeden velký zločin. Volodin a jeho kumpáni mají miliardy dolarů ve státní plynárenské společnosti Gazprom a ropném gigantu Rosněř, menšinové podíly a absolutní kontrolu v bankách, přepravních a těžařských společnostech. Okrádají zemi o její bohatství a přírodní zdroje a využívají k tomu moc Kremlu. Obávám se, že za další tři roky vlády *siloviků* zůstane na ruskou demokracii jenom vzpomínka. A teď vůbec nepřeháním. Centralizovaná moc je

jako sněhová koule, která na sebe nabaluje další a další vrstvy, jak se kutálí z kopce. Bude čím dál větší a bude se valit čím dál rychleji. Za pár let už ji nikdo nezastaví.“

„Proč to lidé tolerují?“ zeptala se Cathy.

„Společenská smlouva v Rusku je velmi jednoduchá. Lidé jsou výměnou za bezpečnost a prosperitu ochotni vzdát se svobody a zavírat oči před vládní korupcí. Dokud jim vláda dokázala dát bezpečnost a prosperitu, fungovalo to, ale teď se to začíná hroutit.“

Já to zažil, v roce 1990. Důchodce, který chodíval na trh nakupovat zeleninu za sto rublů, se najednou dozvěděl, že za svůj obvyklý nákup bude muset zaplatit milion šest set tisíc. Prodavači měli v podstatě v náplni práce oznamovat lidem, že umřou hladu.

Rusové jsou šťastní, že ty doby jsou minulostí. Volodin je diktátor, ale většina Rusů jej považuje za ochránce. Teď se však ekonomický vývoj obrací a mění se i ruská demografie. A ne v jeho prospěch. Všechny slovanské národy mají posledních dvacet let negativní porodnost. S tím, jak stisk Volodinovy železné pěsti zesiluje, Rusko přichází o ohromné zdroje a národ bankrotuje. Čím dál víc lidí si toho tlaku začne všímat.“

Sergej Golovko se rozkašlal. Když záchvat kašle pominul, utřel si ústa ubrouskem a dodal: „Krach existující společenské smlouvy v Rusku ovšem nepovede k uzavření nové, pouze dojde k tomu, že Volodin bude lidem brát další a další svobody.“

„Benjamin Franklin to vyjádřil takto: ‚Ti kdo se vzdají základních svobod, aby si zajistili dočasné bezpečí, si nezaslouží ani svobodu, ani bezpečí,‘“ poznamenal Jack Ryan.

Golovko se nad tím citátem chvíli zamyslel. „Kdyby to řekl v Moskvě, odvezla by ho FSB rovnou na výslech do Lefortova.“

Jack se usmál. Buď Golovko nevěděl, kdo je Benjamin Franklin, nebo to zapomněl. „Franklin to řekl před dvěma sty padesáti lety, kdy naše republika procházela těžkými časy,“ vysvětlil.

„Volodin mi nedělá starosti jenom tím, co provádí na domácí frontě,“ ozvala se Mary Pat. „Kreml měl evidentně velký podíl na událostech v bývalých sovětských republikách.“

„Talanovovi agenti a Volodinova agresivní taktika vytvořili rozsáhlou oblast klientských států.“

„Společenství nezávislých států už není moc nezávislé,“ utrousil Ryan.

Golovko horlivě pokýval hlavou, dlouze se napil vody a znovu použil

ubrousek, tentokrát aby si setřel pot z čela. „Naprostá pravda. Míchali se do voleb, kupovali a vyhrožovali vůdcům a vlivným lidem, podbírali opoziční skupiny.

Bělorusko, Gruzie, Moldavsko... v podstatě to jsou zase satelity. Viděli jsme, co se stalo v Estonsku, když jeden ruský soused neudělal, co si Moskva přála. Nebýt tebe, Ivane Emmetoviči, stal by se z Estonska vazalský stát a Litva s Lotyšskem by padly také.“

Ryan ho zdvořile opravil: „Ne já, Sergeji, NATO.“

Golovko zavrtěl hlavou. „Tys je vedl. Evropa nechtěla bojovat, ale tys je přesvědčil.“

Tohle bylo v Bílém domě dost citlivé téma. Ryan proto jen krátce přikývl a napil se ledového čaje.

„Co si myslíte o konfliktu na Ukrajině?“ zeptala se Mary Pat.

„Ukrajina je zvláštní případ, částečně proto, jak je velká. Desetkrát větší než Gruzie. A velkou část jejích obyvatel spojují rodinné kořeny s Ruskem, ne s Ukrajinou. Je to také slovanský národ. Spousta lidí na Západě zapomíná, že slovanské národy Ukrajiny, Běloruska a Ruska mají společnou minulost. Volodin je očividně chce spojit z historických důvodů a z ostatních bývalých sovětských republik chce vytvořit nárazníkový pás.“

„Když začali Ukrajinci mluvit o vstupu do NATO, Rusko samozřejmě reptalo, ale až když se loni dostal Volodin k moci, padly první hrozby,“ ozval se Ed Foley.

Sergej se znovu rozkašlal. Jakmile přestal, pokusil se ten záchvat zlehčit: „Promiňte. Téma Valerije Volodina mě vždycky rozruší.“

Většina přítomných se zdvořile zasmála. Doktorka Cahty Ryanová se však nesmála. Všimla si, jak je Golovko bledý a že se čím dál víc potí. „Sergeji, máme tu v týmu lékařku, Mauru. Kdybyste chtěl, můžu jí říct, ať se na vás přijde po obědě podívat. Jen pro jistotu.“ Mluvila stejně zdvořilým, profesionálním tónem, jakým oslovovala rodiče svých pacientů. Měla na věc jasný názor a chtěla, aby to druhá strana věděla, ale nehodlala nikoho do ničeho tlačit.

„Mockrát děkuji za nabídku, Cathy, ale večer se vracím do Británie, a kdyby mě ty bolesti břicha nepřešly, zajdu si ke svému doktorovi v Londýně.“ Slabě se usmál, zjevně se necítil moc dobře. „Zítرا ráno mi bude určitě mnohem lépe.“

Cathy to nechala být, ale z jejího pohledu bylo zřejmé, že se jí to vůbec nelíbí. Jack si jejího výrazu všiml a pochopil, že tím to ani zdaleka neskončilo.

Chudák Sergej, pomyslel si.

Jenže Golovka víc zajímalo předchozí téma než vlastní zdraví. „Ano, Edwarde. Rusové se bojí, že se Ukrajina přikloní k Západu a opustí jejich sféru vlivu. Volodin byl vzteky bez sebe, když nacionalisté znovu ovládli zemi. Obává se, že Ukrajina vstoupí do NATO, a ví, že jakmile k tomu dojde, bude za ni Západ muset bojovat.“

Golovko se nadechl a dodal: „Volodin pošilhává po Krymu na jižní Ukrajině a uvědomuje si, že by ho jen těžko získal, kdyby Ukrajina vstoupila do NATO. Cítí, že musí jednat rychle.“

„Má pravdu v tom, že Ukrajinu a NATO nespojuje žádná smlouva,“ promluvil Ryan. „A pokud na její území vtrhne, bude těžké Evropu přesvědčit, protože kvůli Krymu se jí nebude chtít bojovat.“

Golovko mávl rukou. „Evropu zajímá jenom ropa a zemní plyn, a Rusko jim je dodává. Poklonkují Moskvě už spoustu let.“

„Po pravdě,“ namítl Ryan, „Evropané tu ropu a zemní plyn *potřebují*. Nemusí se mi to líbit, ale spokojená Moskva je v jejich zájmu.“

„To je možné, ale čím víc se jim bude Rusko přibližovat dosazováním jednoho loutkového režimu ve východní a střední Evropě za druhým, tím méně jim bude zbývat manévrovacího prostoru. Měli by proti Moskvě použít všechny páky, dokud nějaké mají.“

Ryan se Sergejem souhlasil, ale tenhle problém se postupem let jenom zhoršoval, a jemu bylo jasné, že ho při obědě nevyřeší.

PO MOUČNÍKU, k němuž dostali několik různých druhů šerbetu, jichž se Sergej ani nedotkl, se Mary Pat a Ed rozloučili. Jack s Cathy pozvali Rusa do Žlutého oválného pokoje, formálního salonku, kde první dáma ráda pořádala soukromé recepy.

Po cestě se Golovko omluvil, že potřebuje na toaletu, a Jack mu ukázal, kde ji najde. Jakmile se vrátil na chodbu, přišla za ním Cathy.

Polohlasem povídá: „Je nemocný.“

„To je, říkal, že snědl něco, co mu moc nesedlo.“

Cathy protáhla obličej. „Tohle vypadá jako něco vážnějšího. Nevím jak, ale musíš ho přemluvit, aby se nechal od Maury vyšetřit, než odjede na letiště.“

„Nejsem si jistý, jestli...“

„Určitě ho nějak přesvědčíš. Mám o něj opravdu strach, Jacku. Myslím, že je vážně nemocný.“

„Co myslíš, že mu je?“ zeptal se překvapeně Jack.

„To nevím, ale někdo by se na něj měl podívat. Dneska, ne až zítra.“

„Pokusím se ho přesvědčit, ale vždycky to byl pěkně tvrdý chlap.“

„Tvrdość je jedna věc, hloupost něco úplně jiného. Musíš mu připomenout, že je inteligentní chlap.“

Ryan přikývl, podvolil se manželčině naléhání. Byl prezidentem Spojených států, ale také svědomitým manželem a rozhodně nestál o to, aby ho Cathy kvůli Sergejovi celé odpoledne peskovala.

KAPITOLA 8

PŮL HODINY PO ATENTÁTU dojel Dino Nadić o pronajatého bytu, vytáhl z lednice pivo a zapnul televizi. Potřeboval se sbalit, ale to mohlo počkat, než dopije jedno tmavé pivo. Hned ráno nasedne do vlaku a odjede, ale teď není důvod, proč by se nemohl chvíli bavit při sledování televizního zpravodajství o své operaci.

Nemusel dlouho čekat. Po pár locích uviděl první záběry z místa: roztržštěné sklo a hořící průčelí budovy restaurace. Kamera švenkovala doleva a zachytila několik převrácených, na ulici odhozených SUV; za nimi se leskly kupole chrámu Krista Spasitele, v jeho oknech se odrážela blikající světla sanitek, policejních i hasičských aut.

Nadić se uvelebil na gauči a fascinovaně obdivoval nádheru chaosu, který způsobil.

Zdálo se, že atraktivní reportérku masakr před Vanilem úplně šokoval. Držela mikrofon u úst a obtížně hledala slova.

Nadić se usmál, když začala odříkávat těch pár podrobností, které o atentátu zjistila. Většinu času koktala a popisovala zkázu špatně volenými přídavnými jmény.

To však trvalo asi jen minutu, potom si přiložila ruku k uchu, rázem přestala mluvit a poslouchala, co jí režie říká do odposlechu.

A potom vytřeštila oči.

„Je to potvrzené? Můžu to říct naživo?“ Reportérka čekala na odpověď a Nadić přemýšlel, co to má znamenat. Potom novinářka krátce přikývla a prohlásila: „Právě jsme se dověděli, že přesně v okamžiku výbuchu odcházel z restaurace ředitel Služby vnější rozvědky Stanislav Arkadijevič Birjukov a byl zraněn. Jeho stav není v současnosti znám.“

Nadić pomalu spustil ruku s pivem a upřeně zíral na obrazovku. Méně ostřílený muž by mohl první zprávy z místa exploze považovat za pouhý

omyl. *Musela* se přece mýlit. Nesprávné informace při přímých vstupech krátce po činu bývají pravidlem, ne výjimkou.

Ale po desítkách let práce se zpravodajskými službami a podsvětím byl Dino Nadić extrémně ostřílený. Jakmile se dověděl, že Birjukov stál v okamžiku exploze na chodníku před restaurací, bylo mu jasné, že je to pravda. A také věděl, že to nebyla náhoda.

Podrazili ho. Zákazník, který si objednal vraždu Haldanea, mu zadal přesné místo a čas atentátu a požadoval, aby použil víc trhavin a tím zvětšil účinek výbuchu. Ať to byl kdokoliv, zařídil to tak, aby Nadić zlikvidoval skutečný cíl – šéfa SVR.

„*U pičku materinu!*“ ulevil si chorvatsky, což je o několik úrovní sprostší verze výroku „do prdele práce“.

Dino Nadićovi totiž okamžitě došla ještě jedna věc. Lidé, kteří ho takhle podrazili, se nebudou dvakrát rozmýšlet a pošlou někoho, aby ho umlčel. Nebudou chtít riskovat, že by v případě dopadení vzal někoho s sebou.

Jak tam tak seděl na gauči v pronajatém moskevském bytě, věděl to naprosto jistě.

Otázka nezněla, *jestli* po něm půjdou... ale *kdy*.

A ostřílený Dino Nadić věděl, že nemá moc času. Za šedesát vteřin může mít sbaleno a za sto dvacet už sedět dole v autě.

„Stay frosty.“ Mrštil nedopitou láhev na televizi, vyskočil z gauče a začal horečně sbírat to nejdůležitější a házet to do ruksaku.

PŘED VCHODEM ČINŽOVNÍHO DOMU v ulici Gruzinskij Val zastavily dva tmavě zelené nákladáky Zil-130. Zadní dveře obou vozů se otevřely a během pár vteřin vyskákalo ven čtyřiadvacet příslušníků speciální jednotky vnitřního vojska ministerstva vnitra. Byl to elitní oddíl, jedna z nejlépe vycvičených ruských policejních jednotek. Kolemjdoucím museli v černých neprůstřelných vestách, černých nomexových kuklách a přilbách se zatma-veným plexisklovým hledím připadat jako futurističtí roboti.

Osm mužů zůstalo v přízemí, dva týmy po osmi lidech se rozběhly po dvou schodištích do čtvrtého patra. Při výstupu měli útočné pušky AK-74 zapřené do ramen a namířené stranou, aby ani omylem nezasáhli kolegu před sebou.

Ve čtvrtém patře vyšli na chodbu. Několik majitelů bytů otevřelo dveře a zůstali zírat na početnou skupinu maskovaných mužů v přilbách s hledím a s automatickými puškami v rukou. Lidé zase rychle zavírali dveře a něko-

lik jich pustilo televizi na plné pecky, aby neslyšeli nic z toho, co se vzápětí mělo dít.

Obě skupiny příslušníků specnaz se setkaly před bytem číslo 409 a velitel postoupil dopředu, aby byl těsně za mužem, který měl vyrazit dveře.

„JE NAČASE VYPADNOUT,“ pomyslel si Nadić přesně šedesát vteřin poté, co vyskočil z gauče. Zapnul ruksak a chtěl si ho hodit přes rameno.

V tu chvíli se dveře bytu rozrazily dokořán, tedy přesněji vyrvaly se z pantů a vletěly do bytu. Nadić se při té ráně otočil, zvedl ruce nad hlavu a pustil ruksak na zem. Neměl jinou možnost než se pokusit vzdát, ačkoli mu bylo hned jasné, o co tu jde.

Konec konců měl bohaté zkušenosti. Tahle zásahová jednotka sem nemohla ani náhodou dorazit tak rychle, kdyby nedostala naprosto konkrétní tip.

Kdyby ho nepodrazili.

Zaskřehotal rusky jedno jediné slovo:

„Pažalsta.“ Prosím.

Velitel specnaz se zarazil, ale jenom na zlomek vteřiny. Potom zahájil palbu. Ostatní následovali jeho příkladu, automaty se rozštěkaly a chorvatský zabiják sebou divoce trhal a zmítal, zatímco se mu do prsou zarýval jeden náboj za druhým.

S rozpřaženýma rukama se svezl na postel.

Velitel rozkázal svým mužům, ať prohledají jeho věci, sám začal zatím prohledávat mrtvé tělo. Našli pistoli – měl ji zastrčenou v kufříku – a policista, který ji našel, ji vytáhl rukou v rukavici za hlaveň a podal pažbou napřed veliteli. Ten ji vsunul mrtvému Chorvatovi do ruky, sevřel jeho zkrvavené prsty kolem pažby a pustil ruku na zem.

Minutu nato pravil: „Všude čisto.“ Zmáčkł tlačítko na vysílače připnuté k rameni. „Čisto. Jeden cíl zneškodněn.“

Velitel jednotky měl jasné rozkazy. Někdo nahoře chtěl, aby tenhle muž zemřel, a zinscenovat oprávněné použití smrtící síly byla přece hračka.

Příslušníci specnaz vnitřního vojska ministerstva vnitra dělali, co jim Kreml poručil.

KAPITOLA 9

JACK, CATHY A SERGEJ vešli do Žlutého oválného pokoje. Čekala tam na ně káva, ale Sergej se jí ani nedotkl, a tak ji nepili ani Jack s Cathy.

„Omlouvám se, že jsem se při obědě nechal tak strhnout,“ prohodil Golovko.

„Nemáš za co,“ opáčil Jack.

„Žena mi zemřela už před lety a od té doby jsem neměl o čem jiném přemýšlet než o své práci a dějinné roli mého národa. Za Valerije Volodina Rusko sklouzává do nebezpečných míst, a mně nahání hrůzu, když vidím, že mladá generace nemá dost rozumu, aby se začala bát. Považuji za svůj úkol využít důvěrné znalosti temnějších rysů naší minulosti a postarat se o to, abychom ji už nikdy neopakovali.“

Potom Sergej ještě chvíli vyprávěl o svém přednáškovém turné po Spojených státech, ale působil poněkud roztěkaně a i ve srovnání s obědem se čím dál víc potil.

Když zachytil Cathyin prosebný pohled, Jack Ryan přítele oslovil: „Sergeji, byl bych moc rád, kdybys mi prokázal osobní laskavost.“

„Ale jistě, Ivane Emmetoviči.“

„Chci, aby se na tebe někdo podíval. Abychom měli jistotu, že ti nic vážného není.“

„Cením si toho, ale není to nutné.“

„Podívej se na to z mojí perspektivy, Sergeji. Jak by to asi znělo ve světových médiích, kdyby bývalý šéf SVR přijel do Států a onemocněl tady po mizerném hovězím hrudí?“

Agenti Tajné služby kolem nich se zachechtali, ale Sergej se jen slabě pousmál. Jack si toho všiml. Přitom věděl, jak rád se jeho přítel zasměje. Fakt, že si ani nedokázal užít dobrý vtíp, Ryana definitivně přesvědčil, že jej Maura musí vyšetřit.

Ryan chtěl na přítele dál naléhat, ale vtom do pokoje nahlédl šéf jeho

štábu Arnie Van Damm. Pohled na něj Ryana překvapil, protože Van Damm za normálních okolností přes den neopouštěl Západní křídlo, natož aby chodil do rezidence. Prezidentovi bylo hned jasné, že se něco stalo. Zjišťování, o co jde, na okamžik odložily protokolární povinnosti – Ryan musel Van Dammovi představit Golovka. Rus si s šéfem prezidentova štábu potřásl rukou, potom si sedl zpět do křesla naproti Cathy.

„Pane prezidente, můžeme si krátce promluvit?“

„Dobře. Promiň, Sergeji, dej mi chvíličku. Ale neznámá to, že se z toho nějak vyvlékneš.“

Sergej se usmál a přikývl.

Ryan následoval Arnieho do Centrální chodby a potom do Západního obývacího pokoje. Tam na něj čekala Mary Pat Foleyová. Jackovi bylo jasné, že ať už se děje cokoliv, Mary Pat se o tom musela zrovna dovědět, protože ještě před deseti minutami s nimi obědvala a nezdálo se, že by něco hořelo.

„Co se děje?“

„Jde o Rusko,“ začala Mary Pat. „Před půl hodinou byl při atentátu v centru Moskvy, asi kilometr od Kremlu, zavražděn ředitel SVR Stan Birjukov.“

Ryan zatnul zuby. „No nazdar.“

„Jo, měli jsme ho rádi. Jasně, byl to ruský špion, ale byl to tak rovný chlap, jak jen jsme si na té pozici mohli přát.“

Ryan měl na Birjukova stejný názor. Osobně ho sice neznal, ale věděl, že sehrál klíčovou roli při záchraně jeho přítele Johna Clarka, kterého před více než rokem v Moskvě unesli a brutálně mučili. Navíc Birjukov potom tajně pomohl Univerzitě propašovat Clarka do Číny. Mezi šéfy ruských tajných služeb byl z Ryanova pohledu Stan Birjukov v podstatě světec. „Existuje nějaká šance, že to byl náhodný teroristický útok a ne cílená vražda?“ zeptal se.

„Řekla bych, že taková šance je nulová,“ odvětila Foleyová, „ale přece jen je to Moskva. Od Volodinova loňského nástupu do funkce tam došlo už k pěti šesti bombovým útokům. Ta restaurace byla oblíbená mezi moskevskou smetánkou, takže není zcela nemožné, že se stala cílem právě proto. Vůbec to nemuselo souviset s tím, že tam byl šéf SVR.“

„Ale?“ zeptal se Ryan. Znal Mary Pat Foleyovou dost dlouho na to, aby podle tónu poznal, co si myslí.

„Ale... jak víte, proslýchá se, že ty ostatních pumové útoky provedla FSB. Birjukov není na rozdíl od ředitele FSB Romana Talanova blízký

Kremlu. Ti dva jsou dokonce velcí rivalové.“ Hned se opravila: „Byli velcí rivalové.“

Ryan překvapeně naklonil hlavu ke straně. „Naznačujete, že šéf FSB nechal *zabít* šéfa SVR?“

„Nenaznačuji, pane prezidente. Jenom uvažuji nahlas. Je to téměř nepředstavitelně provokativní, ale všechno, co se v Rusku po nástupu Valerije Volodina odehrálo, mělo – mírně řečeno – dramatický průběh.“

Ryan o tom chvíli uvažoval. „Tak dobře. Za hodinu se sejdem v Oválné pracovně s kompletním národně-bezpečnostním týmem. Zkuste do té doby získat nějaké odpovědi.“

„Škoda pro Golovka,“ prohodila Mary Pat. „Kdyby to dobře sehrál a lísal se k Volodinovi, když se dostal k moci, mohl teď dostat zajímavou pracovní nabídku. V SVR se právě uvolnilo místo.“

Byl to černý humor, ale Ryan se nesmál. „Sergej by pro Valerije Volodina nepracoval, ani kdyby mu drželi pistoli u hlavy.“

POTOM RYAN VYRAZIL ZPĚT do Žlutého oválného pokoje. Za normálních okolností by byl návštěvu okamžitě ukončil a hned se začal naplno věnovat něčemu tak důležitému, jako byla pravděpodobná vražda šéfa ruské tajné služby, ale teď byl zvědav, co si o tom všem Golovko myslí.

Ovšem sotva vešel dovnitř, uviděl, že se něco stalo. Agent Tajné služby, postávající normálně u zdi, se právě rozběhl do středu pokoje. Až potom si Jack všiml, že jeho starý přítel nejspíš spadl ze židle a leží na zádech na zemi. Cathy byla u něj a držela jeho hlavu v klíně.

Golovkovu tvář sevřela bolestivá grimasa.

Cathy se podívala na Jacka. „Pošli sem Mauru. A ať přistaví sanitku k Jižnímu portiku. Vyříd' jim, že pojedou do GWU!“

Ryan se otočil ve dveřích. Agenti už mezitím mluvili do vysílaček. Určitě do puntíku splní pokyny První dámy, ale Jack na to chtěl osobně dohlédnout.

Záchranka odvezla Sergeje Golovka z Bílého domu východní branou. Jack s Cathy stáli na chodbě za otevřenými dveřmi a dívali se, jak odjíždí.

Sanitka zapnula maják až na Connecticut Avenue, aby k Bílému domu nepřitahovala pozornost médií.

Cathy chtěla jet s Golovkem, ale bylo jí jasné, že by si jí hned po příjezdu do Fakultní nemocnice George Washingtona někdo všiml a za pár minut už by se novináři v tiskovém středisku Bílého domu halasně dožadovali

vysvětlení, co jim uniklo. Cathy alespoň uklidňovalo, že s Golovkem v sanitce jede Jackova osobní lékařka, a to byla špičková profesionálka.

Zanedlouho prezident Ryan opustil svou ženu a vyrazil do Západního křídla. Vytěsnil myšlenky na Golovkův kolaps z hlavy, aby se mohl soustředit na nadcházející poradu. Sotva vstoupil do Oválné pracovny, informovali jej, že v předpokoji čekají Mary Pat Foleyová a ředitel CIA Jay Canfield a že s ním chtějí mluvit. Podíval se na hodinky. Porada měla začít až za půl hodiny.

„Ať jdou dál,“ vzkázal přes interkom a sedl si na hranu stolu.

Foleyová s Canfieldem skoro vběhli dovnitř. Mary Pat neztrácela čas: „Pane prezidente... máme problém.“

Jack vstal. „Nějak se nám hromadí, co? Pokračujte.“

„Ruská televize tvrdí, že policie dostihla a zabila v moskevském bytě jistého muže. Údajně je to onen atentátník z restaurace. Chorvat jménem Dino Nadić.“

„A v čem spočívá ten problém?“

Mary Pat se podívala na Canfielda. Canfield přikývl, potom se podíval prezidentovi do očí. „Nadić... nám... není neznámý.“

„Což znamená?“

„Agentura ho využívala.“

Ryan svěsil ramena a sedl si zpět na kraj stolu. „Dělal pro CIA?“

„Jenom zprostředkovaně. V devadesátých letech operoval na Balkáně. Krátkou dobu patřil k jednotce placené CIA. Poskytli jsme jim také nějaký výcvik. Nadiće jsme se zbavili, když se jeho jednotka... vymkla kontrole, dalo by se říct.“

„Válečné zločiny?“

„Nejhoršího ražení.“

„Bože. Vědí Rusové, že byl na výplatní listině CIA?“

„Nadić si kariéru v podsvětí postavil na tom, že přeháněl svoje vazby na CIA,“ vložila se do hovoru Mary Pat. „Podle toho, co vykládal každému, kdo ho byl ochoten poslouchat, to vypadalo, že měl minimálně rohovou kancelář v sedmém patře Langley. Můžete se vsadit, že Rusové o Nadićových vazbách na CIA vědí.“

„Paráda,“ poznamenal Jack. „Volodin ovládá ruská média. Ranní noviny budou plné zpráv o tom, jak zabiják CIA sejmul šéfa jejich rozvědky.“

„To máte pravdu,“ souhlasil Canfield. „My to samozřejmě popřeme, ačkoli to bude nejspíš k ničemu.“

Mary Pat změnila téma. „Slyšela jsem o Golovkovi. Bude v pořádku?“

Jack pokrčil rameny. „Netuším. Myslím, že se otrávil jídlem, ale nejsem lékař, jenom historik. Odvezli ho do GWU. Byl při vědomí, ale slabý a dezorientovaný.“

„Takže jste neměl šanci říct mu o Birjukovovi?“

„Ne.“ Na okamžik se zamyslel. „Když je teď Golovko v nemocnici, vyjde najevo, že byl tady v Bílém domě. Musíme se na to připravit, a taky na to, co se strhne kolem vraždy Birjukova.“

Mary Pat hvízdla, když si ty dvě události dala dohromady. „Jack Ryan zlikviduje šéfa ruské rozvědky a ještě týž den si pozve na oběd úhlavního kritika Kremlu.“

A Canfield dodal: „Který pak vyzvrací kuřecí salát.“

„Jo, tohle vypadá minimálně na DEFCON dvě,“ zamumlal Jack.

V tu chvíli vešel do Oválné pracovny ministr zahraničí Scott Adler. „Scottie,“ oslovil ho Jack, „musíme sem urychleně dostat ruského velvyslance, abych mu osobně kondoloval k úmrtí Birjukova.“

Adler se zatvářil udiveně. „Řekl bych, že to je snad trochu přehnané.“

„Je tu pár drobností, o nichž ještě nevíš. Radši si vem maaloX, než tě Jay seznámí s tím, co se s nejvyšší pravděpodobností objeví v zítřejších ruských novinách.“

Adler se pomalu usadil na pohovku. „Nádhera.“

KAPITOLA 10

OSAMĚLÝ MUŽ KRÁČEL ROZHODNÝM KROKEM londýnskou nocí, tiše se prolétal uličkami v Kensingtonu. Měl na sobě černou mikinu s kapucí a černé bavlněné kalhoty, takže dokonale splýval s tmou mezi pouličními lampami. A i když vstoupil do kuželu jejich světla, jeho tvář z větší části zakrývaly husté vousy.

Šel s hlavou skloněnou a batoh, který nesl ležérně přehozený přes rameno, se pohupoval při jeho atletické chůzi. Vypadal jako někdo, komu není radno se plést do cesty, čehož si nemohly nevšimnout dvě ženy ve středním věku, které se vracely od metra domů. Jen ho uviděly, přešly pro jistotu na druhou stranu jinak liduprázdné ulice.

Jack Ryan Jr. si všiml, jak ženy přecházejí na druhou stranu ulice. Bylo mu jasné, že se mu chtějí vyhnout, a docela ho to pobavilo. Ne že by ho bavilo lekat nevinné lidi, ale mohl se přesvědčit, jak daleko už pokročila jeho metamorfóza.

Dramaticky změnil svůj vzhled. Nechal si narůst plnovous a vlasy zkrátil jako ještě nikdy v životě.

V kancelářích Castor and Boyle Risk Analytics nosil Jack krásně střižené obleky z obchodu na Jermyn Street, kousek od Piccadilly. Ovšem mimo práci teď zásadně nosil džíny, trička a sportovní oblečení.

V minulosti několik let studoval různá bojová umění, ale až teď začal chodit denně do posilovny. Našel si jednu na Earls Court Road a každý večer tam zvedal činky s jediným cílem – nabrat svalovou hmotu. Za osm týdnů zvedání těžkých želez a vysokoproteinové diety nabral téměř pět kilo, hlavně na prsou, zádech, ramenou a pažích, což přispělo k tomu, že se začal pohybovat úplně jinak než dřív. Dělal trochu delší kroky a našlapoval víc zeširoka. Znal sledovací techniky natolik, aby mu bylo jasné, jak je užitečné změnit styl chůze.

Už více než měsíc ho žádný cizinec nepoznal. Vlastně měl pocit, že by

ted' kolem něj na ulici prošla i většina jeho přátel ze Států a neměli by tušení, co je zač.

Kýžený pocit anonymity mu stál za všechny ty vtípky na adresu svého neúnavného posilování i na účet zarostlé tváře, které ted' musel v práci poslouchat.

Kromě této fyzické transformace trávil Ryan každý týden přes padesát hodin v práci. Přidělili mu případ klienta jménem Malcolm Galbraith, což byl skotský miliardář, podnikající v ropě a zemním plynu, jenž vlastnil několik firem po celém světě, včetně velkého koncernu, který těžil plyn na východní Sibíři. Nejprve spolu s několika dalšími soukromými investory nalili miliardy liber do vybudování Galbraith Rossiya Energy, po deseti letech průzkumných vrtů v drsných sibiřských podmínkách konečně začali vydělávat.

Ale pouhý rok poté, co se dostali do zisku, skončila firma u soudu ve Vladivostoku s obviněním z daňových úniků na krku. Než stačil Galbraith nasednout do letadla, aby se v Rusku pokusil ten malér nějak napravit, nařídil ruský daňový úřad likvidaci celé firmy, aby měla na zaplacení údajných dluhů. Co bylo pozoruhodné, veškerá aktiva a majetek společnosti byly okamžitě prodány za směšně nízké ceny, což totálně znehodnotilo podíly držené Malcolmem Galbraithem a ostatními zahraničními akcionáři.

Veškerá aktiva nakonec skončila v Gazpromu, ruském polostátním plynovém koncernu a největší společnosti v Rusku. Gazprom zaplatil necelých deset procent skutečné ceny, přitom v letech, kdy Galbraith a spol. pracovali na tom, aby se jim spekulativní investice zhodnotila, nevydali Rusové na průzkum ani rubl.

Gazprom promptně odstranil z názvu firmy slovo „Galbraith“ a pár dní po nucené likvidaci firmu zase nastartoval pod názvem Rossiya Energy.

Celé to byla do očí bijící krádež – ruský stát bez uzardění napomáhal při znárodnění firmy, kterou předtím soukromý zahraniční kapitál s vynaložením miliard liber přivedl k zisku.

Malcolm Galbraith si najal společnost Castor and Boyle, aby se prohrabala bahnem toho špinavého obchodu. Doufal, že se podaří najít důkazy o trestné činnosti, aby mohl u soudu žádat aspoň částečnou kompenzaci svých obrovských ztrát. Samozřejmě ne u ruského soudu. Všichni zúčastnění věděli, že by to bylo zbytečné. Ale Gazprom vlastnil firmy a podíly ve firmách po celém světě. Pokud by se analytikům z Castor and Boyle podařilo některé tyto majetky propojit s chybějícími miliardami, mohl by je soud v nějaké neutrální zemi přirknout jako náhradu Malcolm Galbraithovi.

Jack se zcela ponořil do tohoto složitého, ale fascinujícího případu, který se vymykal z celkem rutinní práce na fúzích a akvizicích. To byly další situace, které vyžadovaly důkladnou analýzu obchodních informací.

JACK SE VRÁTIL DO SVÉHO BYTU na Lexham Gardens a sloupil ze sebe propocené oblečení do posilovny. Zrovna si chtěl vlézt do sprchy, když mu zazvonil telefon.

„Haló?“

„Jacku, kamaráde. Promiň, že volám takhle pozdě večer.“

Ryan hned poznal hlas Sandyho Lamonta, svého nadřízeného z Castor and Boyle. „Stalo se něco?“

„Neviděls náhodou zprávy?“

„Jaké zprávy?“

„Bohužel dost otřesné. Dneska večer zahynul Tony Haldane.“

Jack znal Haldanea jenom z doslechu, rozhodně se s tím slavným správcem fondu nikdy nesetkal, přestože měl kancelář jen pár bloků od místa, kde Jack pracoval.

„Sakra. *Jak* zahynul?“

„Vypadá to na terorismus nebo něco takového. Někdo odpálil bombu v moskevské restauraci. Akorát tam byl šéf ruské rozvědky. Ten to má taky za sebou. Zdá se, že Tony měl pech, když se šel najíst do stejného podniku jako ten chlápek na odstřel, chudák stará.“

Jackovi bylo hned jasné, že mu Sandy volá proto, že smrt jednoho z nejúspěšnějších správců mezinárodních fondů v City bude mít bezpochyby zásadní vliv na jejich byznys. Ale první Jackovy myšlenky patřily Washingtonu D. C., ne londýnské City. Pomyslel na Univerzitu a horečnou aktivitu, kterou vražda jednoho ze dvou šéfů ruských tajných služeb mezi tamními analytiky vyvolá. Možná se dokonce zrychlí i pracovní tempo operativního úseku organizace.

Ne. Zapomeň na to... Všechny je přece odstavili, nebo ne?

„To je hrozné,“ odpověděl Jack.

„Hrozné pro Haldanea,“ souhlasil Sandy. „Pro nás to tak hrozné být nemusí, když si mezi jeho klienty vyčihneme potenciální zákazníky. Bez Haldanea u kormidla bude spousta znepokojených investorů skákat přes palubu. Stáhnou peníze z jeho fondu a budou se rozhlížet, kam by je zase nacpali, takže jim přijde vhod firma jako Castor and Boyle, která jim pomůže proklepnout vhodné příležitosti.“

„Páni, Sandy,“ prohlásil Jack. „To je tedy chladnokrevný kalkul.“

„To je. A taky to znamená prachy. Vítej ve skutečném světě.“

„Je mi to jasné,“ opáčil Ryan. „Ale teď toho mám zrovna nad hlavu. Zítřka mě celý den čekají konferenční hovory s vyšetřovateli z Moskvy, Kypru, Lichtenštejnska a Kajmanských ostrovů.“

Lamont chvíli do telefonu jenom dýchal. Potom: „Ty jsi vážně horší než pitbul!“

„Snažím se.“

„Hele, ten Galbraithův případ je fakt tvrdý oříšek. Zvláště když se zdá, že jsou do toho zapleteny určité osoby z vedení daňového úřadu. Ze zkušenosti vím, že takovéhle případy se nikdy nepodaří vyřešit ke spokojenosti klientů.“

„Chceš mi naznačit, že se na to mám vykašlat?“ zeptal se Ryan.

„Ne, ne. Nic takového. Jenom ti radím, abys to nepřeháněl. Najal jsi vyšetřovatele v pěti zemích a hodně vytížil naše právníky, účtárnu i překladatele.“

„Galbraith má peníze,“ namítl Jack. „My za to přece neplatíme.“

„To je fakt, ale nechceme se nechat paralyzovat jedním jediným případem. Chceme nové případy, nové příležitosti, protože ty nám přinesou opravdové peníze.“

„Co mi chceš naznačit, Sandy?“

„Jenom tě varuju. Taky jsem byl kdysi mladý a dychtivý. Taky jsem chtěl napravit systém tím, že vrhnu světlo na všechny machinace v Rusku. Taky jsem chtěl něco změnit. Ale ten systém je pokrivený, člověče. Všivej Kreml prostě neporazíš. Při tomhle pracovním tempu se akorát utavíš, a když se to pak nevyvrbí, propadneš děsné frustraci.“ Odmlčel se; Ryanovi přišlo, že hledá vhodná slova. „Nevystřílej na tenhle jeden cíl veškerý prach. Je to ztracený případ. Použij aspoň část toho svého zabíjáckého instinktu na to, abys přivedl do firmy nové klienty. *V tom* jsou peníze.“

Jack měl Sandyho Lamonta rád. Byl inteligentní, vtipný, a přestože s ním Jack pracoval jenom pár měsíců, vzal ho čtyřicetiletý Angličan pod křídla a choval se k němu skoro jako k mladšímu bratrovi.

Pracovali v zabíjáčké branži. Samozřejmě ne doslova, ale obrazně řečeno – všichni ti pěkně oblečení muži a ženy ze City neustále páslí po nových příležitostech a vehementně střežili, co už se jim podařilo získat.

Jack se nemohl ubránit pomyšlení, že velká část toho jejich vzteku a vzrušení při honu na další a další dolary, libry, jeny a rubly je dost pomýlená;

zvlášť když to srovnal se skutečným bojem na život a na smrt, který postupoval v posledních letech.

Jack si strašně přál, aby byl zase s ostatními; aby seděl s pivem v ruce na Clarkově verandě a vymýšlel s nimi způsob, jak získat co nejvíc informací o tom, co se právě stalo v Moskvě. Všechny ty roky považoval to kamarádství pomalu za samozřejmost. A teď, když byl sám v Londýně, se nemohl ubránit myšlenkám na to, co asi zbytek mužů z Univerzity doma ve Státech dělá.

Dnes večer v Londýně se cítil neuvěřitelně osamělý a nedůležitý, přestože měl právě na druhém konci telefonní linky kolegu z práce.

Vzpamatuj se, Jacku. Jednou ses k téhle práci upsal, tak ji taky budeš dělat.

„Jsi tam, kámo?“

„Jo, Sandy. Jsem tu. Hned ráno se u tebe stavím. Začneme plánovat, jak ulovit Haldaneovy klienty.“

„To jsem chtěl slyšet. Zabijácký instinkt. Měj se.“ Lamont zavěsil.

Jack si vlezl pod sprchu. *Zabijácký instinkt. Kdybys jenom tušil, Sandy.*

KAPITOLA 11

O BÍLÉM DOMĚ SE NĚKDY MLUVÍ také jako o „Domě lidu“, ale za posledních deset let tam žádná rodina nestrávila víc času než Ryanovi.

Prezident Jack Ryan už se pomalu blížil ke konci svého druhého, posledního funkčního období, ale stále si tam připadal jako cizinec. Skutečný domov měl v Marylandu. Bílý dům pro něj byl přechodným bydlištěm, a přestože musel přiznat, že ho většina úkolů v roli prezidenta Spojených států baví, těšil se na to, až jednou provždy odejde do politického důchodu a odstěhuje se zpátky do Chesapeake Bay.

Celý večer pracoval v Oválné pracovně a do obytné části Bílého domu se vrátil až hodinu předtím, než šel spát. Spolu s Cathy zamířili rovnou do Jackovy soukromé pracovny a zatelefonovali do Fakultní nemocnice George Washingtona, aby zjistili, jak se daří Sergeji Golovkovi. Nedozvěděli se nic nového; dělali mu sérii testů a Rus se stále cítil velmi slabý, měl nízký tlak a neustále si stěžoval na gastrointestinální a endokrinní bolesti. Převezli ho na JIP, dokud nezjistí, co mu vlastně je, ale zůstával při vědomí a reagoval, ačkoli měl velké bolesti.

Jack s Cathy poděkovali lékařům za snahu. Potom se Jack pokusil oprostit se od všech starostí uplynulého dne, aby mohl spolu s Cathy jít uložit děti do postelí.

Večery v Bílém domě se příliš nelišily od toho, co před spaním probíhalo ve většině amerických domácností s dětmi. Stejně jako všude jinde měl „očistec“ spojený s čištěním zubů a ukládáním do postele někdy mírnější, a jindy divočejší průběh.

Nejdřív šli dát dobrou noc Kyla Danielovi. Jeho pokoj v Západní ložnici se v mnohém podobal ložnicím většiny amerických kluků; bedny s hračkami doslova přetékalý kolejemí, figurkami komiksových hrdinů, skládačkami a stolními hrami. Na povlečení a závěsech nemohl chybět motiv NASA – planety, satelity a astronauti v moři černé oblohy a hvězd.

Pokoj nebyl nijak velký, ale byl nejspíš prostornější a majestátnější, než obvykle bývají pokoje osmiletých kluků. Kdysi to bývala ložnice Johna F. Kennedyho mladšího, když byl ještě batole, a Ronald Reagan si z téhle místnosti udělal tělocvičnu.

Kyle neměl v pokoji dvakrát čisto, což plynulo hlavně z faktu, že Cathy s Jackem oběma dětem nařídili, aby si po sobě samy uklízely. Jack neustále dětem připomínal, že nebudou mít až do smrti k ruce asistenty, takže nemá smysl si na ně příliš zvykat a záviset na nich.

Zdálo se, že má Kyle genetické predispozice k důslednému stěhování kostiček lega, vláček, autíček a dalších malých ostrých předmětů z hračkové bedny v podstatě kamkoliv jinam.

Ryanovi dali lidem z řad personálu rezidence jasné pokyny, aby na dětech nechávali dostatečné množství každodenního uklízení, a tím je naučili přijímat zodpovědnost. Ale nejednou procházel Jack kolem Kylova pokoje a uviděl tam některou agentku Tajné služby, jak sbírá ze země hračky a uklízí je na polici nebo do bedny.

Pokaždé prezident nakoukl dovnitř a dlouze se na neposlušnou agentku zářoval. A pokaždé se agentka v rozpacích vmlouvala – obvykle, že uklízí z operačních důvodů: může se přece stát, že bude potřebovat přes pokoj rychle přejít, aby Kyla odnesla do bezpečí, a když se jí bude pod nohama plést dvacet centimetrové hasičské auto z lega, mohlo by to ohrozit její poslání.

Jack vždy povytáhl obočí, maličko se pousmál a zavrtěl hlavou, načež šel zase dál.

JAKMILE ULOŽILI KYLA DO POSTELE, šli se Jack a Cathy podívat přes chodbu na Katie. Katie měla ložnici ve Východním pokoji; bývala to studovna Nancy Reaganové, ložnice Caroline Kennedyové a ložnice „prvních dětí“ Tricie Nixonové, Susan Fordové a Amy Carterové. Katie měla v pokoji mnohem větší pořádek než Kyle, hlavně proto, že jí bylo už deset a Kylovi teprve osm. U vzdálenější zdi stál vysoký, do detailů vyvedený domeček pro panenky v podobě Bílého domu. On a postel s nebesy dominovaly celému pokoji. Na stole stály fotografie rozzářené Katie s usmívající se agentkou Tajné služby Marcellou Hiltonovou, která zahynula, když se snažila zabránit únosu Katie. Dívka se na ni už nepamatovala, ale její rodiče chtěli vzdát Marcelle hold alespoň tím, že ponechají v rezidenci Bílého domu její fotografii. A také doufali, že budoucí prezidenti a První dámy si díky ní uvědomí význam práce Tajné služby.

Jakmile obě děti uložili k spánku, zamířili Jack s Cathy do své ložnice. Lehli si do postele a každý si vzal něco na čtení. Cathy sáhla po nejnovějším čísle měsíčníku *American Journal of Ophthalmology*. Jack si otevřel novou knihu o londýnské námořní konferenci z roku 1930.

Půl hodiny si tiše četli, načež zhasli světla a políbili se na dobrou noc.

NEMOHLI SPÁT VÍC NEŽ PÁR MINUT, když Jacka probudil zvuk otevírajících se dveří.

Rychle se posadil; jako prezident Spojených států si zvykl na to, že jej čas od času někdo v noci budí, takže ho otevírající se dveře ani muži stojící nad ním uprostřed noci nemohli moc překvapit. Obvykle šel s noční službou do Západního obývacího pokoje, aby nerušili Cathy. Ale sotva stačil Jack spustit nohy z postele a sáhnout po brýlích, lustr nad jeho hlavou se rozsvítil.

Tohle se ještě nikdy nestalo.

Překvapilo ho to a ihned zpozorněl. Nasadil si brýle a uviděl, jak agent Tajné služby Joe O'Hearn pospíchá k jejich posteli.

„Co je?“ zeptal se Jack a z jeho hlasu vyzařovala nemalá dávka znepokojení.

„Je mi líto, pane prezidente, ale máme tu problém. Musíme vás a vaši rodinu přesunout do Západního křídla.“

„Do Západního křídla?“ Jackovi to vůbec nedávalo smysl, ale stejně vyskočil z postele, než začal O'Hearna zpovídat, o jaké se jedná nebezpečí. Jack si práce Tajné služby ohromně vážil a věděl, že by jim vůbec nepomohl, kdyby se v krizové chvíli choval jako pomatený pitomec.

Na jedno se ovšem zeptat musel: „A děti?“

„Máme je,“ ujistil O'Hearn prezidenta.

Jack se nasoukal do županu a otočil se ke Cathy, která už také vstala, oblékla si župan, a přestože byla ještě v polospánku, vyběhla s manželem a O'Hearnem z ložnice.

Děti na ně čekaly s přidělenými agenty na chodbě. Všichni najednou, Ryanovi a jejich čtyři strážci, vyrazili rychle, ale poměrně klidně dolů po schodech.

O'Hearn ohlásil do mikrofону: „Jdeme dolů s ŠERMÍŘEM, CHIRURGEM, SKŘÍTKEM a PÍSKOVIŠTĚM. Čas do cíle tři minuty.“

Ryanovi dala Tajná služba kódové označení ŠERMÍŘ; Cathy byla celkem pochopitelně CHIRURG; Katie PÍSKOVIŠTĚ a Kyle SKŘÍTEK.

Za minutu prošla prezidentská rodina Západní kolonádou. Děti ospale pochodovaly za svými rodiči, ale Jack věděl, že nebude trvat ani minutu

a Katie zahájí výslech, co to všechno má znamenat. Doufal, že než ho zasype otázkami, bude sám znát nějaké odpovědi.

Teď už je obklopovalo šest agentů Tajné služby; Ryan neviděl nikde žádné zbraně a nikdo nekřičel ani je nepopoháněl, ale celá jednotka se chovala, jako by existovala nějaká reálná hrozba, před níž musí prezidenta a jeho rodinu ochránit.

O'Hearn se spojil s kýmisi vysílačkou, aniž zvolnil krok. „Zavedeme vás na chvíli do Oválné pracovny,“ oznámil Ryanovi.

Jack se na něj tázavě podíval. „Nechápu, Joe. Co je to sakra za nebezpečí, které číhá v ložnici Bílého domu, ale ne o pětadvacet metrů dál v Západním křídle?“

„To nevím, pane, ale řekli mi, že vás musím urychleně dostat z rezidence.“

„A co Sally a Junior?“ Jelikož nevěděl, o jakou hrozbu se může jednat, měl Ryan celkem pochopitelně obavy, zda nejsou v nebezpečí i obě jejich starší děti.

Zdálo se, že O'Hearn také neví. Evidentně se řídil informacemi, které dostával jen pár vteřin předtím, než je předal prezidentovi. Neměl tušení, co se přesně děje; pouze podle rozkazu odvedl své svěřence z prezidentské rezidence.

Jakmile vešli do Oválné pracovny, zamířil Jack ke svému stolu a sáhl po telefonu. Začal vytáčet číslo Arnieho Van Damma, ale v tu chvíli vešel šéf jeho štábu dovnitř. Jack hned poznal, že si Arnie protáhl práci dlouho do noci. Neměl kravatu a vyhrnul si rukávy košile.

Naznačil Jackovi s O'Hearnem, aby jej následovali do chodby, mimo doslech dětí. Potom řekl: „Cathy, mohla byste s námi také?“

Tohle překvapilo Jacka i Cathy, ale Cathy prostě řekla Kylovi a Katie, ať počkají s agenty Tajné služby, a všichni tři dospěli vyšli ven.

„Co se děje?“ zeptal se Jack.

„Stanoviště Tajné služby tady v Bílém domě před chvílí přijalo hovor z GWU,“ spustil Arnie. „Přišly výsledky testů Sergeje Golovka. Trpí nemocí z ozáření.“

„Z ozáření?“

„Ano. Považují za velmi nepravděpodobné, že by byl Bílý dům tím materiálem vážněji kontaminován, ale pro jistotu chtěli vás a vaši rodinu odvést pryč.“

Jack zbledl. „Panebože! Cathy, tys ho držela v náručí.“

Doktorku Cathy Ryanovou silně znepokojilo, co právě slyšela o Serge-

jovi, ale o sebe strach neměla. Manželovy obavy odbyla mávnutím ruky. „Takhle to nefunguje. Určitě mě budou muset vyšetřit. Ale nic mi není.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože to není něco, co by měl po celém těle. Vzpomeň si, jak dnes odpoledne vypadal. Najednou to dává smysl. On nesnědl nic špatného. A nebyl v poslední době ani mockrát na rentgenu. Vykazoval klasické příznaky požití velkého množství radioaktivního izotopu. Byl otráven.“

Obrátila se k Arniemu. „Polonium?“

„To... to vážně netuším. V nemocnici dělají další testy.“

Zdalo se, že Cathy má jasno. „Najdou v něm polonium.“ Podívala se na manžela. „Je mi líto, Jacku. Jestli mu bylo dneska takhle špatně, je to smrtící. Neexistuje protilátka.“

Ryan se obrátil k O’Hearnovi: „Z rezidence musejí *všichni* pryč. Každý kuchař, správce, hlídač a domovník.“

„Už na tom pracujeme, pane,“ odvětil Joe O’Hearn.

Cathy dodala: „Po rezidenci by se neměl při čištění a dekontaminaci pohybovat nikdo bez radiačního protichemického obleku. Preventivně. Zaznamenají vysoké hodnoty ozáření, ale budou muset dekontaminovat snad jen přístroj, který Sergej používal, a sklenici, ze které pil, ale víc nic.“ Krátce se zamyslela. „A možná ještě záchod, kde byl.“

Jack si nebyl tak jistý, ale součástí jeho práce bylo zvažovat i politické dopady každé krize. „Necháme je v rezidenci dělat, co je potřeba, ale činnost exekutivy to nesmí nijak ovlivnit,“ oznámil Arniemu. „Jedeme dál, jako by se nic nestalo, jasné?“

„Jacku,“ řekl Arnie. „Napřed musíme pochopit, co se vlastně stalo. Co když cílem nebyl Golovko? Co když byl jen zbraň?“

„Co tím myslíš?“

„Mohl to být pokus o atentát na tebe a tvou rodinu. Pokus zbavit americkou vládu jejího šéfa.“

„To si nemyslím, Arnie,“ namítla Cathy. Otočila se k agentu O’Hearnovi. „Jack se bude muset pro jistotu podrobit vyšetření, ale nepochybuji o tom, že ten, kdo měl přístup k poloniu a dokázal Sergeje otrávit, dobře věděl, co dělá. A Jack nebyl se Sergejem v takovém kontaktu, aby ho to ohrozilo.“

Potom dodala: „A rozhodně si nemyslím, že by Jack mohl být skutečným cílem.“

Prezident Ryan v tom své ženě věřil, a tak už se na věc začínal dívat z praktické stránky. „Tohle se nám ani náhodou nemůže podařit udržet

pod pokličkou. Zvlášť jestli budu muset do nemocnice na testy. Musíme se na to přichystat, jak to jen bude možné.“

„Přední ruský disident je otráven, patrně při pobytu ve Spojených státech, načež kontaminuje Bílý dům? To nebude znít dobře, Jacku,“ namítal Van Damm.

„Nepovídej.“ Ryan si povzdechl. „Promiň, Arnie. Děláš, co musíš. Ale vypořádáme se s tím přímočaře. Jinak to nejde.“

Jack se s Cathy vrátil do Oválné pracovny a několik minut uklidňovali děti a ujišťovali je, že je všechno v pořádku. Cathy jim vysvětlovala, že jeden host onemocněl, a proto teď musejí pečlivě uklidit všechna místa, kde se pohyboval, ale jinak není čeho se bát.

Kyle to vysvětlení přijal, jakmile zjistil, že ho táta nechá spát na gauči v pracovně. Katie už byla tak velká a chytrá, že pochybovačně povytáhla obočí. Nakonec se jí však Cathy několika trochu upřímnějšími argumenty podařilo přesvědčit, že jim nic nehrozí.

Minutu nato už seděla Cathy u prezidentského stolu a volala lékařům, kteří měli Golovkovův případ v Nemocnici George Washingtona na starosti, aby zjistila další podrobnosti, které zatím nesdělili Van Dammovi. Ten byl sice absolutní špička mezi šéfy štábů, ale zkrátka nebyl doktor. Potom Cathy vzbudila kolegy z univerzity Johnse Hopkinse, experty na jadernou medicínu a nemoci z ozáření. Požádala je o mlčenlivost a zeptala se, co si o vzniklé situaci myslí.

Ryan rád nechal manželku velet. Věděl, že má štěstí, když se může od prvních minut krize spolehnout na její expertizu, což mu umožňovalo soustředit se na to, co musel udělat. Šel s Arniem do jeho kanceláře, kde mohli začít řešit politický dopad, který – jak Ryan správně tušil – bude neméně radioaktivní. Společně svolali národně-bezpečnostní tým a požádali jeho členy, aby přijeli co nejdřív. Západní křídlo se každý večer uzavíralo, ale Jack s Arniem nechali do Kabinetního pokoje předem poslat kávu v očekávání dlouhé noční porady.

JACK SE VYDAL do spoře osvětleného Kabinetního pokoje a Cathy tam za ním zanedlouho přišla. Sedli si k dlouhému stolu. „Co ses dozvěděla z GWU?“ zeptal se.

„Je to špatné, Jacku,“ odvětila. „Mají podezření na velkou dávku polonia-210.“

„Jak to, že na to nepřišli hned?“

„Když jim tam Golovka přivezli, nedělali mu testy na radioaktivitu. Je to tak vzácný druh otravy, že není součástí žádného normálního toxikologického vyšetření.“

„A jak moc je ozářený?“

Cathy si povzddechla. Oznamování špatných zpráv byla nepříjemná součást její práce; ale měla s ním bohaté zkušenosti. Někdy byla trocha přikrášlování pravdy nezbytná. Ale tohle byl Jack; věděla, že chce slyšet fakta v té nejryzejší podobě. Proto mu sdělila: „Řeknu to takhle – jestli ho nezpopešní, tak až umře, budou jeho kosti sálat radioaktivitou ještě víc než za deset let.“

„Neuvěřitelné.“

„Při stejném objemu je polonium-210 čtvrtmilionkrát jedovatější než kyanid. I dávka o velikosti zrnka soli dokáže zabít dospělého muže, pokud ji pozře.“

„Myslel jsem, že máme v Bílém domě detektory radiace.“

„Polonium vyzařuje alfa paprsky. S těmi mají radiální detektory potíže. Proto je také tak snadné polonium propašovat do země.“

„Nádhera,“ zamumlal Jack. „A víš jistě, že ti nic není?“

„Ano. Účinky hodně závisí na velikosti dávky, a já nedostala prakticky žádnou. Ty ses Golovka také dotkl, když jsi mu potřásl rukou. Udělají nám testy, ale jelikož jsme ten jed nespolkli, budeme v pořádku.“

„Jak je sakra možné, že o tomhle víš víc než já?“

Cathy pokrčila rameny. „S radiací přicházím do styku každý den. To tě naučí brát ji vážně. Ale také se s ní naučíš žít.“

„Takže Sergej opravdu umře?“

Cathy vážně přikývla. „Nevím, jakým množstvím jej otrávil, ale velikost dávky pouze rozhoduje o tom, jak dlouho bude trpět. S ohledem na něj doufám, že mu toho dali hodně. Hádám, že mu nezbyvá víc než pár dní. Je mi to líto. Víím, že jste byli přátelé.“

„Jo. Známe se strašně dlouho.“